

« Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος ».

ΕΤΟΣ Α΄

ΣΜΥΡΝΗ, τῆ 12 Ὀκτωβρίου 1858.

Ἄριθ. 19

ΟΘΕΛΛΟΣ

ΗΤΟΙ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΤΟΥ ΣΑΚΕΣΠΗΡΟΥ

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ.

Ο ΔΟΥΞ ΤΗΣ ΕΝΕΤΙΑΣ.

ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ, πατριχίος Ἐνετός.

ΓΡΑΤΙΑΝΟΣ, ἀδελφός τοῦ Βραβαντίου.

ΔΟΥΔΟΒΙΚΟΣ, συγγενής τοῦ Βραβαντίου καὶ τοῦ Γρατιανού.

ΟΘΕΛΛΟΣ ὁ Μαῦρος, στρατηγός τῆς Ἐνετικῆς δημοκρατίας.

ΚΑΣΣΙΟΣ, ὑπασπιστής τοῦ Ὀθέλλου.

ΙΑΓΟΣ, σφαιροφόρος τοῦ Ὀθέλλου.

ΡΟΔΕΡΙΓΟΣ, εὐγενής Ἐνετός, ἀγαπῶν τὴν Δυσδαίμονα.

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ, θυγάτηρ τοῦ Βραβαντίου καὶ σύζυγος τοῦ Ὀθέλλου.

ΑΙΜΙΛΙΑ, σύζυγος τοῦ Ἰάγου, ἀφωσιωμένη εἰς τὴν Δυσδαίμονα.

ΜΟΝΤΑΝΟΣ, προκάτοχος τοῦ Ὀθέλλου εἰς τὴν διοίκασιν τῆς Κύπρου.

Εἰς τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Ὀθέλλου.

Εἰς κήρυξ.

ΒΙΑΓΚΑ, ἐρωμένη τοῦ Κασσίου.

Γερουσιασταί, Ἀξιωματικοί, Ἄγγελοι, Μουσικοί, Ν.ῦται καὶ Ἀκόλουθοι.

Τῆς μὲν πρώτης πράξεως ἡ σκηνὴ ἐν Βενετία τῶν δὲ λοιπῶν ἐν Κύπρῳ.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ.

(Τὸ θέατρον περικεῖται ὑπὸν τινα ἐν Ἐνετία)

ΣΚΗΝΗ Α΄

(Ο ΡΟΔΕΡΙΓΟΣ καὶ ὁ ΙΑΓΟΣ ἐμφανίζονται περιβιβλημένοι τοὺς μαρμαρυγῶν κατὰ τὸν Ἐρετικὸν τρόπον.)

ΡΟΔΕΡΙΓΟΣ — Σιώπα! νὰ μὴ μοῦ πῆς πλέον μηδὲ λέξιν περὶ τούτου Ἰάγε. Εἶναι, μεγάλη ἀχρηστία ἐκ μέρους σου Ἰάγε, οὐ ὅστις κρατεῖς τὸ Βαλαντιόν μου εἰς τὰς χεῖράς σου ὡς νὰ ἦτο ἰδικόν σου, νὰ ἤξεύρης τὰ τρέγοντα καὶ νὰ μὴ...

ΙΑΓΟΣ. Μὰ τί διάβολο, δὲν θέλεις νὰ μ' ἀκούσης. — Ἄν ἐγὼ ὠνειρεύθην τὸ τοιοῦτον θεώρησον ὡς τὸν πλέον ἄσπονδον ἐχθρὸν σου.

ΡΟΔ. Μοὶ εἶπες ὅτι τὸν ἀποστρέφουσαι. (*)

ΙΑΓ. Νὰ μὴν εἶμαι ἄνθρωπος ἂν δὲν τὸν ἀποστρέφομαι τρεῖς ἐκ τῶν πατριχίων μας, διὰ νὰ μὲ κάμωσιν ὑπασπιστὴν τοῦ πολλῶν τὸν πορκαλέσαν προσκυνοῦντες αὐτὸν ἀσκεπεῖς, καὶ ἴσῃν τιμὴν μου σὰς λέγω, γνωρίζω τὴν ἀξίαν μου· δὲν εἶμαι διόλου ἀνοήσιος νὰ κατέχω τὴν θέσιν ταύτην· ἀλλ' ὁ κύριος οὗτος εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποδλέπων ἢ τοὺς ἰδίους φιλοδόξους καὶ ἰδιοτελεῖς σκοποὺς, ἀποφεύγει τὴν αἴτησιν τῶν προστατῶν μου διὰ πομπωδῶν λέξεων καὶ ἐπιδείξεων, ἐκθαμβῶν αὐτοὺς διὰ σωροῦ στρατιωτικῶν φράσεων καὶ ὀνομασιῶν, καὶ οὕτως ἀποπέμπει αὐτοὺς ἀπράκτους, ἐπιλέγων — Σὰς βεβαιῶ, κύριοι, ὅτι ἐξελεξάμην ἤδη τὸν ὑπασπιστὴν

(*) Τὸν Ὀθέλλον.

μου! Και τίς ὁ ὑπασιπότης του; Ἐνας καλαμαράς, κάποιος Μεγαχὴλ Κάσσιος Φλωρεντινός, ἀνθρώπος παραδεδομένος εἰς τὴν λατρείαν τοῦ ὠρχίου φύλου, ὅστις ποτὲ δὲν ᾤδήγησε στρατιωτικὸν τάγμα εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, καὶ οὐδὲ γινώσκει τὰς διακρίσεις ἐνὸς στρατοῦ, πλεόν ἢ ὅσον γινώσκει ἀπὸ τῆς μίας βιαστικῆς κλωστῆς. Οὐδὲν ἄλλο ἤξεύρει ἢ τὰς ἐν τοῖς βιβλίοις θεωρίας, δι' ὧν οἱ ἐρπυστρίδας φοροῦντες γερουσιασταὶ μας δύνανται νὰ γνωμοδοτήσῃ περὶ πολέμου ὅσον καὶ αὐτός· λέξεις καὶ οὐχὶ πράξεις ἀποτελοῦσι τὴν στρατιωτικὴν ἱκανότητά του· καὶ ὅμως ἐπρατίμησεν αὐτὸν ἐμὲ δὲ τὸν ὅποιον εἶδεν ἰδίως ὁμμασιν ἀνδραγαθοῦντα ἐν Κύπρῳ, ἐν Ῥόδῳ, καὶ λοιπαῖς χώραις χριστιανικαῖς τε καὶ μὴ, μετὰ καθουχάξει μετὰ τὸ σήμερον καὶ αὐρισί, καὶ μετὰ τὸ λάβε ὑπομονήν. ἐντούτοις οὗτος μὲν λίαν πρωίμως καθίσταται ὑπασιπότης, ἐγὼ δὲ διατελῶ σηκιοφόρος (χαρὰ τὸ ἀξίωμα) τῆς Αὐτοῦ Μυριτανῆς; Ὑψηλότητος.

ΡΟΑ. Μὰ τὴν ἀλήθειαν ἐγὼ ἤθελα προτιμῆσαι νὰ γείνω δῆμιός σου.

ΙΑΓΟΣ. Ἐ! τί νὰ γίνῃ; αὐτὰ ἔχει τὴν σήμερον ἢ δούλευσι; ὁ προβιάσμος κατορθοῦται μόνον διὰ τῆς κολακείας καὶ προσωποληψίας, καὶ οὐχὶ κατὰ τὸν παλαιὸν βυθολογικὸν τρόπον, ὅτι ὁ δεύτερος διεδέχετο τὸν πρῶτον. Σὰς ἀφίνω λοιπὸν νὰ κρίνητε ἐὰν ἔχω τὴν ἐλαχίστην αἰτίαν τοῦ ν' ἀγαπῶ τὸν Μυῦρον;

ΡΟΑ. Τότε λοιπὸν διὰ τί νὰ μένητε εἰς τὴν ὑπηρεσίαντου;

ΙΑΓΟΣ. Ἀκουσατέ μου καὶ θελετε ἰδεῖ. Μένω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του διὰ νὰ ἔλθῃ περίστασις νὰ τῷ ἀνταποδώσω τὰς εὐεργεσίας του. Δὲν δυνάμεθα νὰ γίνωμεν πάντες Κύριοι, καὶ οὐδὲ εἶναι δυνατόν πάντες οἱ δεσπότες νὰ ὑπηρετῶνται πιστῶς. Ὑπάρχουσι μὲν πολλοὶ πρόθυμοι ἔρποντες πρὸ τῶν Κυρίων αὐτῶν δούλοι, οἵτινες ὑπερφιλοῦντες τὴν χαμερπῆ δουλείαν των, κατανακλίσκουσι τὴν ζωὴν των σχεδὸν ὡς οἱ ὄνοι τῶν δεσποτῶν αὐτῶν, εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀποβλέποντες ἢ εἰς χόρτον καὶ ἄχυρα· καὶ ὅταν γηράσωσιν ἀποπέμπονται. *Ξύλο θέλου* τὰ τοιαῦτα ἀνδράποδα! Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ ἄλλοι, οἵτινες περιβεβλημένοι τοῦς τύπους καὶ τὸ πρόσωπον τῆς προθυμίας καὶ ὑπακοῆς, ὑποθάλλουσιν εἰς τὰς καρδίας των τὸ ὑπὲρ τοῦ ἰδίου συμφέροντος αἰσθημα· καὶ ἀπατῶντες δι' ἐπιδειξίμων πιστῆς ὑπηρεσίας τοῦς ἀθένητας των, ὑπηρετοῦσι τὴν ἐκείτων τύχην, καὶ ἀπ' οὗ πληρώσασσι καλῶς τὰ βαλάντια των προσκυνοῦσι μόνον ἐκείτους. Ἰδοὺ ὄντα λογικά! καὶ εἰς ἐκ τούτων καυχώματι ὅτι εἶμαι καὶ ἐγὼ. Διότι κύριε, εἶναι τόσον ἀληθὲς ὅσον ὅτι ὑμεῖς εἰσθε ὁ Ροδερύγιος, ὅτι ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν τοῦ Μυῦρου δὲν ἤθελα φησίσαι τὴν τοῦ Ἰάγου· διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ ἐγὼ ὑπηρετῶ αὐτὸν ὑπηρετῶ ἐμαυτὸν μόνον. Ὁ θεὸς ἂς με κρίνῃ ἂν λέγω ψεύματα, ὅτι δὲν τὸν ὑπηρετῶ ὑπὲρ ἀγάπης καὶ ἀρωσιώσεως, ἀλλ' ὑποκρίνομαι ταῦτα διὰ τοῦς σκο-

πούς μου· διότι ὅταν διὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ τρόπου ἐκφράσω τὴν κλίσιν καὶ κατάστασιν τῆς καρδίας μου, μετ' οὐ πολὺ πρέπει νὰ τὴν ἐκβάλω καὶ νὰ ῥάψω αὐτὴν εἰς τὸ μακίμι τοῦ φρελάτος μου, ἵνα ἔρχωνται οἱ κόρηκες καὶ κατατρώγωσιν αὐτήν. Δὲν εἶμαι ὅ,τι φαίνομαι.

ΡΟΑ. Τί λαμπρὰ δουλειὰ διὰ τὸν χειλῶν τὸν Μυῦρον ἐὰν κατορθώσῃ νὰ τὴν κλέψῃ τοιοῦτοτρόπως!

ΙΑΓΟΣ. Φώναζε τὴν πατέρα τῆς, ἐξύπνησέ τον· κάμε νὰ προσδράμωσιν εἰς τὴν οἰκίαν του ὡς εἰς κίνδυνον, διατάραξον αὐτὸν, κήρυξον τὸ γεγονός· εἰς τὰς ὁδοὺς, ἐρέθισον τοὺς συγγενεῖς τῆς· καὶ εἰς τὸν παραδείσον ὅπου ἀναπέσκει τὴν ὁ Μυῦρος στείλε ὀχληρὰς μυίας, καὶ μετρίξον ὀλίγον τὰς ἐρωτικὰς ἐκστάσεις του.

ΡΟΑ. Ἰδοὺ ἡ πατρικὴ τῆς οἰκίας· θὰ μπηῶ φωναῖς.

ΙΑΓΟΣ. Ναι, νὰ σὲ δῶ! Μὲ κραυγὰς τρόμου, καὶ φρικτοῦ; ὀλοουγμοῦς, καθῶς ὅταν ἡ περικλιὰ διαδίδεται εἰς τὰς μεγαλοπόλεις.

ΡΟΑ. Ἐ! Ἐ! Κύριε Βραβάντιε!

ΡΟΑ. Ἐ! Ἐ! Κύριε Βραβάντιε! γρήγορα! κλέπται! κλέπται! ἔχετε ἔνοχη τὸ σπίτι σας, τὴν κόρη σας καὶ τὸ πουργί σας! κλέπται! κλέπται! κλέπται!

Ο ΒΡΑΒΑΝΤΙΟΣ (ἐκ μιᾶς θυρίδος ἀνωθεν.)

ΒΡΑ. Τί σημαίνει ἡ τρομερὰ αὐτὴ πρόσκλησις; Τί ἐπάθετε;

ΡΟΑ. Σηκώθητε, ὅλη ἡ οἰκογένειά σας εὐρίσκεται ἐν τῇ οἰκίᾳ;

ΙΑΓΟΣ. Αἱ θύραι σας εἶναι κλεισταῖ;

ΒΡΑ. Διὰ τί, καὶ πῶς μ' ἐρωτᾶτε τὸ τοιοῦτον;

ΙΑΓΟΣ. Καλέ μου κύριε σας ἐκλεψίην! Ἐνδουθήτε, διὰ τὴν τιμὴν σας! ἡ καρδία σας διεσχίσθη, σας ἐκλεψίην τὸ ἥμισυ τῆς ὑπάρξεώς σας! τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ λευκὴ σας περιστέρη εὐρίσκειται τοῦς θυλάκας ἐνὸς μέλανος γυπός. Σηκώθητε, σηκώθητε ταχέως, καὶ ἐξυπνήσατε διὰ τοῦ κώδωνος τοῦς βεγγαλιζόντας, εἰδὲ μὴ ὁ διάβολος θὰ σὲ κάμῃ πάππον! Σηκώθητε σας λέγω!

ΒΡΑ. Πῶς! ἔτρελάθητε,

ΡΟΑ. Σεισαστέ μοι Κύριε, γνωρίζετε τὴν φωνὴν μου;

ΒΡΑ. Ὅχι· τί ἄνθρωπος εἶσαι;

ΡΟΑ. Ὅμοιάζομαι Ροδερύγιος.

ΒΡΑ. Ποῖος διάβολος σ' ἔρρη; ἐδῶ; Δὲν σὲ εἶχα διατάξει νὰ μὴ ἐνοχλῆς τὰς θύρας τῆς οἰκίας μου; Σοὶ εἶπα πιστρικὰ πιστρικὰ ὅτι ἡ κόρη μου δὲν εἶναι διὰ σὲ· καὶ τὴν ἔγερθεις ἀπὸ τὴν κραυγὴν τοῦ δειπνοῦ, καὶ πλήρης μεθυστικῶν ποτῶν ἤλθες μετὰ μνησικακού ἀυθιχέας νὰ διαταράξῃς τὴν ἡσυχίαν μου;

ΡΟΑ. Κύριε! κύριε! κύριε!

ΒΡΑ. Ἀλλὰ βεβαιώθητε ὅτι ἔχω ἱκανὴν τόλμην καὶ ἐπιτόνην ὡς ἐκ τῆς θέσεώς μου νὰ σὲ κάμω νὰ μετανοήσῃς πικρῶς διὰ τὸ κίνημά σου τοῦτο.

(*) Ἐπειδὴ δὲν ἠκολούθησαν τὸ πρῶτόν των.

ΡΟΑ. Μετρίξατε τὸν θυμόν σας, Κύριε.

ΒΡΑ. Τί ἔρχεσθε καὶ μοῦ ψάλλετε περὶ κλοπῆς; ἐδῶ εἴμεθα εἰς τὴν Βενετίαν, καὶ ὁ οἶκός μου δὲν εἶναι χωράφι.

ΡΟΑ. Σεβάζομαι κύριε Βραβάντιε, πιστεύσατε εἰς τὴν εὐκρίνειαν τῶν λόγων καὶ τῆς καρδίας μου.

ΙΑΓΟΣ. ὦ! ποῦ νὰ πάρ' ἡ εὐχή! Κύριε εἰσθε ἀπὸ ἐκείνου; τοῦς ἀνθρώπους οἵτινες δὲν δουλεύουν τὸν Θεὸν ἂν τοὺς τὸ προσταζῇ ὁ διάβολος. Διότι ἤλθομεν νὰ σὰς κάμωμεν καλὸν μᾶς; θεωρεῖτε ὡς κακούργους! Ὅθ' ἴδῃτε τὴν θυγατέρα σας μητέρα Ἀφρικανῶν τεράτων (1) Τί ὠρχία καὶ ποικιλόχρῳ ἐγγόνια θὰ σὲ περιτρογυρίζωσι!

ΒΡΑ. Τί ἀργεῖος ἄνθρωπος!

ΙΑΓΟΣ. Εἶμαι ἄνθρωπος Κύριε ὅστις ἤλθον νὰ σοὶ ἀναγγείλω ὅτι τὴν στιγμὴν ταύτην ἡ θυγάτηρ σου καὶ ὁ Μυῦρος « ἐγένοντο οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν. » (2)

ΒΡΑ. Εἶσαι ἕνας κακούργος!

ΙΑΓΟΣ. Καὶ ὑμεῖς εἰσθε γερουσιαστής!

ΒΡΑΒ. Σὺ θύχης νὰ μοῦ δώσῃς λόγον διὰ τοῦτο, σὲ γνωρίζω Ροδερύγιε.

ΡΟΑ. Σὰς δίδω λόγον δι' ὅτι θέλετε ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ εἰπατέ με, μήπως διὰ συγκατανοήσεώς σας (καὶ νεμίζει τις ὅτι ἐν μέρει οὕτως ἔχει) ἡ ὠρχία θυγάτηρ σας εἰς τὴν ἀνάρμοστον ταύτην ὥρην τῆς νυκτός, μετεφέρθη διὰ τοῦ ζοφερωτάτου σκοτούς, καὶ μὴ ἔχουσα ὁδηγὸν οὔτε χειρότερον οὔτε καλλίτερον ἐνὸς ἀθλίου πορθημέως, μετεφέρθη εἰς τὰς μιὰς ἀγκάλας ἐνὸς ἀσελγῶς μύρου; Ἐὰν ἐν γνώσει ὑμῶν ἔγινε τοῦτο, βέβαια τότε ὁμολογῶ ὅτι ἐπράξαμεν ἀσυγχώρητον ὑἱὸν ἄλλ' ἐὰν ἡμεῖς σὰς γνωστοποιῶμεν αὐτὸ, ὁ ὀρθὸς λόγος θέλει σὰς πείσει ὅτι ἀδίκως ὀργίζεσθαι καθ' ἡμῶν πιστεύετε ὅτι ἐγὼ περιφρονῶν πᾶσαν ἠθικὴν καὶ κοσμιότητα ἤελον τολμήσει νὰ ἐμπικίξω τὴν ὑμετέραν σεβασμιότητα; Ἡ θυγάτηρ σας (ἂν ἔπραξε τοῦτο ἄνευ τῆς ἀδείας σας) ἐπιναλαμβάνω ὅτι ἔπραξε φρικτὴν ἀποστασίαν, θυσιάζουσα τὸ καθῆκον, τὴν καλλονὴν, τὰ διανοητικὰ προτερήματα, καὶ τὸν πλοῦτον τῆς εἰς πλάνητα καὶ τυχοδιώκτην ξένον. Σπεύσατε νὰ ἴδῃτε, καὶ ἐὰν εἶναι εἰς τὸν κοιτῶνά τῆς ἢ ἐντὸς τῆς οἰκίας σας, ἂς πείσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου ἡ προσήκουσα τιμωρία διὰ τὴν ἀπάτην ταύτην.

ΒΡΑ. Κτυπήσατε τὰ πυρεῖα! δότε μοι φῶς! φωνάζετε ὅλους τοὺς ὑπηρετάς μου. — Τὸ ὄνειρόν μου ἀληθεύει!!! ναι, τὸ πιστεύω ἤδη! Φῶς νὰ με φέρετ' εὐθύς!

(Ἀπέρχεται ἀνωθεν.)

ΙΑΓΟΣ. Ὑγιαινοῦνται! πρέπει νὰ σὰς ἀφήσω, διότι δὲν ἀρωξίζει καὶ οὐδὲ συμφέρει εἰς τὴν θέσιν μου νὰ παρουσιασθῶ ὡς μάρτυς κατὰ

(1) Καὶ ἐνταῦθα ἠναγκάσθημεν νὰ ἐκτραπῶμεν ἐκ τοῦ πρῶτόν των.

(2) Καὶ ἐνταῦθα ἐκολλάσαμεν κατὰ δύναμιν τὸ πρῶτόν των.

τοῦ στρατηγοῦ μου τοῦ Μαύρου. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι καὶ ἐὰν τὸ συμβάν τοῦτο βλάβῃ αὐτὸν ὅπως οὖν, δὲν συμφέρει εἰς τὴν κυβέρνησιν νὰ τὸν παύσῃ, διότι εἰς τὸν νῦν κατακείμενον πόλεμον τῆς Κύπρου, οὐδεὶς εὐρίσκειται δυνάμενος νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ· διὰ τοῦτο λοιπὸν, ἂν καὶ τὸν μισῶ ὡς τὰ βιάσανα τῆς κολάσεως, ἀνάγκη διὰ τὰς παρούσας ἀνάγκας μου νὰ ὑποκρίνωμαι ἀγάπην καὶ ἀφροσύνην πρὸς αὐτόν. Ἴνα δὲ εὐρῆς αὐτὸν ἀσφαλῶς, διεύθυνε εἰς τὸν Τοξότην (1) τὴν ἔρευκα τοῦ γέροντος, καὶ θέλει με εὐρεῖν ἐκεῖ μετὰ τοῦ Μυῦρου. Ὑγιαινε!

(Ἐξέρχεται. Παρουσιάζεται δὲ εἰς τὴν ὁδὸν ὁ Βραβάντιος μετὰ τῶν ὑπηρετῶν του κρατούντων δάδας.)

ΒΡΑ. Πικρὰ πικροτάτη ἀλήθεια! ἐδραπέτευσεν ἡ ἀθλία! Πῶς θὰ φαίνομαι τοῦ λοιποῦ εἰς τὸν κόσμον! ὦχτο πλέον δι' ἐμὲ πᾶσα εὐτυχία, πᾶσα ἠδονή! — Ροδερύγιε ποῦ τὴν εἶδες; — ὦ τρισαθλία κόρη! Μὲ τὸν Μαῦρον εἶπες ὅτι ἔφυγε; Ποῖος τοῦ λοιποῦ θὰ ἐπιθυμῇ νὰ ἔχῃ τέκνα; — Καὶ πῶς ἐκατάλ' αβες ὅτι ἦτο αὐτή; — Ἰ, μὲ ἀπατάτε! δὲν δύνωμαι νὰ τὸ πιστεύσω, δὲν τὸ χωρεῖ ὁ νοῦς μου. — Τί σας εἶπε; — Φέρετε κ' ἄλλα φῶτα! Φωνάζετε ὅλους τοὺς συγγενεῖς μου. — Λέτε νὰ ὑπαικνυθῆσιν ἤδη;

ΡΟΑ. Ἐ, βέβαια!

ΒΡΑ. ὦ θεέ! — Καὶ πῶς ἐξῆλθε; — ὦ! προδοσίκα καὶ ἐξευτελιστὸς τοῦ γένους μου! ὦ πατέρες! τοῦ λοιποῦ μὴ κρίνεται περὶ τῶν καρδιῶν τῶν θυγατέρων σας ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τρόπου των. — Δὲν ὑπάρχουσιν ἄραγε μαγεῖαι (2) δι' ὧν μαγεύονται οἱ νέοι καὶ αἱ νεάνιδες. Δὲν ἀνεγνώσατε Ροδερύγιε περὶ τοιαύτης τινὸς σατανικῆς τέχνης;

ΡΟΑ. Ναι, Κύριε, ἀνέγνωσα.

ΒΡΑ. Φωνάζετε τὸν ἀδελθόν μου — ὦ! κάλλιον νὰ τὴν ἐδίδα εἰς σὲ! — Ἐλάτε! ἡμεῖς ἀπ' ἐδῶ· σὲς πηγαίνετε ἀπ' ἐκεῖ. — Ποῦ ἄραγε δυνάμεθα νὰ τοὺς ἀνακαλύψωμεν;

ΡΟΑ. Νομίζω ὅτι ἐγὼ δύνωμαι νὰ τοὺς ἀνακαλύψω, ἂν ἀγαπᾶτε νὰ πάρετε καλοὺς φύλακας καὶ νὰ μὲ ἀκολουθήσητε.

ΒΡΑ. Σὰς παρακαλῶ νὰ προπροσθεῖτε· θὰ κρούσω πᾶσαν θύραν, καὶ χρεῖας τυχοῦσης δυνάμει καὶ νὰ προστάξω. — Φέρετε ὅπλα! ἀκούστε; καὶ φέρετε καὶ ὑπὸ κληῖδος τῆς ἀστυνομίας.

Ἐμπρὸς φίλτατε Ροδερύγιε· ὁ ὑπὲρ ἐμοῦ κόπος σου δὲν θέλει ἀποβῆ μάταιος.

(Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

(Ἄλλη τις ὁδὸς. Παρουσιάζονται Ὁθέλλος, Ἰάγος καὶ συνοδεία.)

ΙΑΓΟΣ. Ἄν καὶ εἰς τὸ στρατιωτικὸν μου στάδιον

(1) Ξενοδογεῖον τῆς Βενετίας.

(2) Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐπίστευον εἰς μαγεῖας, καὶ τὸ ἐγκλημα τοῦ μαγεύειν δηήγετο εἰς δικαστικὴν ποινὴν.

ἐφόνευσαν πολλούς, ὅμως ἡ συνειδήσίς μου ἐπανίσταται τρομερὰ εἰς τὴν ἰδέαν φόνου ἐκ προμελέτης, καὶ πολλακίς σπερούμαι τὴν ἀπαιτούμενην ὠμότητα καὶ ὅταν πρόκειται νὰ ὑπηρετήσω τὸ συμφέρον μου. Δεκάκις μοὶ ἦλθεν εἰς τὸν νῦν νὰ ἐμπήξω τὸ ξίφος μου εἰς τὴν πλευρὰν του. (τοῦ Βραβαντίου δηλ.)

ΟΘΕΛΛΟΣ. Ἐκαμεις καλλίτερα διότι δὲν τὸ ἔκαμες.

ΙΑΓΟΣ. Ναί, ἀλλὰ δὲν ἐκράτει τὴν γλῶσσάν του ἔλεγε λόγους τοσοῦτον ἀχρείους καὶ προσβλητικούς διὰ τὴν τιμὴν σας, ὥστε ἐχρειάσθη ὄλην τὴν ἀρετὴν καὶ εὐσέβειάν μου διὰ νὰ ἠμπορέσω νὰ κρατηθῶ. Ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ αὐθέντα νὰ μοὶ εἴπητε· εἰσθε καλὰ καλὰ νυμφευμένος; Διότι ἔχετε πρὸ ὀφθαλμῶν ὡς βέβαιον ὅτι ὁ *μεγαλοπρεπής* (1) ἀγαπάται ὑπὸ πάντων, καὶ ὁ λόγος του ἔχει ἰσχύον διπλάσιαν τῆς τοῦ δουκός· θέλει σὰς διαζεύξει, ἢ θέλει σὰς ἐπιβαρύνει διὰ τῆς αὐστηροτάτης ποινῆς τῆς ἐπιβαλλομένης ὑπὸ τοῦ νόμου, ἐνισχυομένου ὑπὸ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἐπιρροῆς.

ΟΘΕΛΛΟΣ. Ἄς κάμῃ ὅτι δύναται διὰ νὰ μὲ βλάψῃ· αἱ πρὸς τὸ κράτος ἐκδουλεύσεις μου θέλουν ὀμιλήσει τρανώτερον τῶν κατηγοριῶν του.

Ἄγνοοῦσιν ἀκόμη ἀλήθειάν τινα περὶ ἐμοῦ, ἢν θέλω δημοσιεύσει ὅταν μάθω ὅτι ἡ περιαιτιολογία περιποιεῖ τιμὴν· τουτέστιν ὅτι κατάγομαι ἀπὸ βασιλεῖς! Ὡστε, μὲ ὅλα τὰ ἐλαττώματά μου δύναμαι νὰ καυχηθῶ μὲ ὑψηλὴν ὄφρυν ὅτι εἶμαι ἄξιος τοῦλάχιστον τῆς εὐτυχίας ἢν κατώρθωσα νὰ περιποιήσω ἑμαυτῶ.

Διότι ἔσο βέβαιος, ἴαγε, ὅτι ἐὰν δὲν ἠγάπων τὴν ἐρασιμίαν Δυσδαίμοναν, δὲν ἤθελον ἀνταλλάξει δι' ὅλα τὰ πλοῦτη τῆς θαλάσσης τὴν ἀπεριόριστον ἐλευθερίαν μου. δὲν ἤθελον περιβάλλει ἕνα εἰς αὐτὴν Ἀλλὰ τί φῶτα εἶν' αὐτὰ ποῦ ἔρχονται; ἰδέ!

(Προσέρχονται ὁ Κάσιος καὶ τινες ἀξιωματικοὶ μετὰ φανῶν.)

ΙΑΓΟΣ. Εἶναι ὁ διεγερθεὶς πατήρ τῆς μετὰ τῶν φίλων του καλλίτερα νὰ εἰσελθῆτε.

ΟΘΕΛΛΟΣ. Ὅχι· ἐγὼ, βέβαια! Ἄς μὲ εὐρωσὶ τὰ κατορθώματα, ὁ τίτλος καὶ τὰ αἰσθηματά μου θέλουν μὲ δικαιοῦσαι. Ἐκεῖνοι εἶναι;

ΙΑΓ. Μὰ τὸν Ἰανον νομίζω ὅτι ἐκεῖνοι εἶναι (Γνωρίζας τοὺς προσερχομένους.)

Οἱ ὑπέρταται τοῦ δουκός καὶ ὁ ὑπασπιστὴς μου! Ἡ καλὴ ὥρα τῆς νυκτός ἐπάνω σας, φίλοι μου! Τί νέα;

ΚΑΣΣ. Στρατηγέ, ὁ δοῦξ σὰς ἀσπάζεται, καὶ σὰς προσκαλεῖ νὰ ἐμφανθῆτε ὅσον τάχιστα. Ναί, τὴν στιγμὴν ταύτην.

ΟΘΕΛΛΟΣ. Τί φρονεῖτε ὅτι τρέχει;

ΚΑΣΣ. Ὑποθέτω ὅτι ἦλθε καμμία ἀγγελία ἐκ Κύπρου. Ἀναμφιβόλως πρόκειται περὶ ὑποθέσεως λίαν σπουδαίας, διότι τὴν νύκτα ταύτην αἱ τριήρεις ἐπεμψαν ἕως δώδεκα ἀγγέλους τὸν ἕνα μετὰ

(1) Magnifico τίτλος ἀποδιδόμενος τότε εἰς ἕλους τοὺς γεννησιγενεῖς τῆς Ἑνετικῆς δημοκρατίας,

τὸν ἄλλον, καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν συμβούλων ἠγέρθησαν καὶ συνῆλθον ἤδη εἰς τοῦ δουκός προσκολεσθε δὲ μετὰ μεγάλῃς σπουδῆς, καὶ ἐπειδὴ δὲν εὐρέθητε εἰς τὸ οἴκμα σας, ἡ γερούσια ἐστειλεν εἰς τρία διάφορα μέρη πρὸς ζήτησίαν σας.

ΟΘΕΛΛΟΣ. Χαίρω ὅτι εὐρέθην ὑπὸ σοῦ· εἰσέρχομαι εἰς τὴν οἰκίαν νὰ εἴπω μίαν λέξιν καὶ ἀπερχόμεθα. (Ἐξέρχεται.)

ΚΑΣΣ. Σημαιοφόρε, τί κάμνει ἐδῶ;

ΙΑΓΟΣ. Στὴν τιμὴν μου σὰς λέγω ὅτι ἀπόψε ἔκαμε μὲ τὸ πλοῖον του *περίσημη πρέζα!* Ἄν δὲ ἀποδιχθῆ νόμιμος χορὰ στὴ μοῖρά του!

ΚΑΣΣ. Δὲν σε ἐνοῶ.

ΙΑΓΟΣ. Παντρέψθηκε!

ΚΑΣΣ. Μὲ ποῖαν;

(Ἐπανέρχεται ὁ Ὀθέλλος.)

ΙΑΓΟΣ. Μαθὲς μὲ τὴν — Πάμε, στρατηγέ;

ΟΘΕΛΛΟΣ. Ἄγωμεν.

ΚΑΣΣ. Ἰδοὺ καὶ ἄλλη συνοδία ἐρχομένη πρὸς ζήτησίαν σας.

(Ἐξέρχεται ὁ Βραβάντιος μετὰ νυκτοφυλάκων καὶ αἱ φανῶν καὶ ὄπλων)

ΙΑΓΟΣ. Εἶναι ὁ Βραβάντιος! Στρατηγέ λαβε τὰ μέτρα σοῦ· δὲν ἔρχετε μὲ καλὸν σκοπὸν.

ΟΘΕΛΛΟΣ. Ἐ! κύριοι, σταθῆτ' αὐτοῦ!

ΡΟΔ. Αὐθέντα εἶναι ὁ Μαῦρος.

ΒΡΑ. Πιάστε τον! Βαλ' τετον κάτω τὸν κακουργόν!

(Γυμνόνουν τὰ ξίφη ἐκατέρωθεν.)

ΙΑΓΟΣ. Ἐμπρὸς σὶὸρ Ροδερίγε! εἶμαι εἰς τὰς προσταγὰς σας!

ΟΘΕΛΛΟΣ. Βάλ' τε τὰ σπαθιά σας εἰς τὰς θήκας των νὰ μὴ τὰ σκωριασθῇ ὁ δρόσος. Σεβάσμιε κύριε, δύνασθε νὰ μᾶς νικήσητε εὐκολώτερον διὰ τῆς ἡλικίας σας παρὰ διὰ τῶν ὄπλων σας.

ΒΡΑ. Ὁ ἀχρεῖς ληστὰ! ποῦ ἐναπέθηκας τὴν θυγατέρα μου; ὡς δαίμων τῆς κολάσεως ὅπου εἶσαι τὴν ἐμάγευσες. Ἐπικαλοῦμαι πᾶν ὄν λογικὸν νὰ μοὶ εἴπη, πῶς χωρὶς νὰ ἐλκυσθῆ ὑπὸ ἀναποδράστου μαγικῆς δυνάμεως, νεάνις τόσον τρυφερὰ τόσον εὐδαίμων, τόσον ἐναντία τοῦ γάμου, ὥστε ἀπέφυγε τοὺς πλουσιωτάτους καὶ ὠραισιτάτους τῶν νέων μας, πῶς νὰ θελήσῃ νὰ καταστῇ παγκόσμιος περίγελως, φεύγουσα ἀπὸ τὰς πατρικὰς ἀγκάλας εἰς τὰς αἰθαλώδεις ἀγκάλας σοῦ τοῦ ἀθλίου!.. ὅστις εἶσαι καταλλήλότερος νὰ ἐμπνεύσῃς τρόμον μᾶλλον ἢ ἔρωτα; Ἄς μὲ κρίνῃ ὁ κόσμος ὅλος ἂν εἶναι προφανέστατον ἢ ὄχι τὸ ὅτι τὴν κατεγοήτευσας διὰ σατανικῶν φίλτρων, καὶ διέφθειρας τὴν τρυφερὰν καρδίαν τῆς διὰ φαρμάκων καὶ ὀρυκτῶν, ἅτινα ἀνατρέπουσι τὸ λογικόν — τὸ πρᾶγμα θέλει δικασθῆ· εἶναι φανερόν καὶ ψηλαφτόν· διὰ τοῦτο λοιπὸν σὲ συλαμβάνω καὶ σὲ δεσμεύω ὡς ἀπατεῶνα τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἐργάτην ἀνοσίων τεχνασμάτων. — Συλλαβετέ τον· ἐὰν ἀντισταθῆ δαμάσατέ τον καὶ πρὸς κίνδυνον τῆς ζωῆς του.

ΟΘΕΛΛΟΣ. Κρατηθῆτε καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· εἶναι περιττὴ ἢ βία· ἐὰν ἔπρεπε νὰ πολεμήσω δὲν ἐχρειάζομην προτροπὴν ποῦ ἀγαπάτε κύριε νὰ ὑπάγω ν' ἀπολογηθῶ διὰ τὴν κατηγορίαν ταύτην;

ΒΡΑ. Εἰς τὴν φυλακὴν, ἕως οὗ ὁ ὑπὸ τοῦ νόμου καὶ τῆς δικαστικῆς τάξεως ὀριζόμενος χρόνος σὲ προσκαλέσῃ νὰ ἐμφανισθῆς πρὸς ἀπολογίαν σου.

ΟΘΕΛΛΟΣ. Ἀλλὰ τί θέλει συμβῆναι ἐὰν σὰς ὑπακούσω; θέλει ἄρα εὐχαριστηθῆν ὁ δοῦξ τοῦ ὁποῖου οἱ ἀπεσταλμένοι, ἰδοὺ, μὲ περικυκλοῦσιν, ἐλθόντες ἵνα μὲ φέρωσιν εἰς αὐτὸν διὰ τινὰ σπουδαίαν ὑπόθεσιν τοῦ κράτους;

ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ ΤΙΣ. Ναὶ αὐθέντα, εἶναι ἀληθές· ὁ δοῦξ συγκροτεῖ συμβούλιον, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ ἡ ὑμετέρα ἐκλαμπρότης εἶναι προσκεκλημένη.

ΒΡΑ. Πῶς! ὁ δοῦξ συγκροτεῖ συμβούλιον! ἐν τιαυτῇ ὥρᾳ τῆς νυκτός! — ἔστω! ἀπαγάγεται τον! καὶ ἡ ἰδικίμου ὑπόθεσις σπουδαία εἶναι οὐχ ἥττον τῆς τοῦ δουκός· καὶ αὐτὸς, ὁ δοῦξ ἢ ὁποῖος δήποτε ἄλλος ἐκ τῶν συναδέλφων μου θέλει ἀγανακτῆσαι βραβείως διὰ τὸ ἀδίκημα τοῦτο, ὡς νὰ εἶχεπραχθῆ κατ' αὐτοῦ· διότι ἐὰν αἱ τιαυτὰι πράξεις μένωσιν ἀτιμώρητοι, ἐντὸς ὀλίγου θὰ κυβερνηθῶμεν ὑπὸ δούλων καὶ ὑπὸ ἀλλοθῶν ἀρεσκῶν σκύλων.

(Ἐξέρχονται.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Ἀίθουσα τοῦ συμβουλίου· ὁ δοῦξ καὶ οἱ γεροπιασταὶ περικαθήμενοι εἰς τράπεζαν· ἀξιωματικοὶ ἐν θεραπείᾳ.)

Ο ΔΟΥΞ. (Φιλολογῶν ἐπιστολὰς τινὰς). Αἱ διάφοροι αὐταὶ ἐκθέσεις στερεοῦνται τῆς ἀλληλουχίας ἐκείνης ἥτις καθίστησιν αὐτὰς ἀξιόπιστους.

Ι. ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ. Ναὶ τῶ ὄντι εἶναι ἀσυνάρτητον, διότι αἱ ἐπιστολαὶ μου λέγουσιν ἑκατὸν ἐπτὰ τριήρεις.

ΔΟΥΞ. Καὶ αἱ ἰδικαί μου ἑκατὸν τεσσαράκοντα.

2ος ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ. Καὶ αἱ ἰδικαί μου διακοσίας· ἀλλ' ἂν καὶ ἡ ἀπαριθμησις αὐτῶν δὲν εἶναι σύμφωνος, ἅπασαι ἔμωσ συμφώνουσι περὶ τοῦ ὅτι στόλος Τουρκικὸς διευθύνετο κατὰ τῆς Κύπρου.

(Ἀκούονται ναῦται φωνάζοντες ἐξῴθεν.)

Εἰς ναυτῆς. Ἐ! ἔ! ἔ!

(Ἐξέρχεται εἰς ἀξιωματικὸς μεθ' ἐνός ναύτου.)

ΑΞΙΩΜ. Ἄγγελος ἐκ τοῦ στόλου!

ΔΟΥΞ. Τώρα πάλιν; λοιπὸν τί συμβαίνει.

ΝΑΥΤΗΣ. Ὁ Τουρκικὸς στόλος διευθύνεται πρὸς Ρόδον αὐτὸ μὲ διέταξεν ὁ σινοὶρ Ἄγγελος νὰ γνωστοποιήσῃ εἰς τὴν κυβερνήσιν.

ΔΟΥΞ. Πῶς σὰς φαίνεται ἡ μεταβολὴ αὕτη;

1ος ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ. Ταῦτο δὲν δύναται νὰ γίνῃ, κατ' οὐδένα τρόπον· εἶναι στρατήγημα διὰ νὰ ἀποτρέψῃ τὴν προσοχὴν μας· ὅταν συλλογισθῶμεν ἂν σημαντικότητά τῆς Κύπρου διὰ τὴν

Τουρκίαν, θέλομεν πεισθῆ ὅτι τὴν προτιμᾷ τῆς Ρόδου κατὰ πολλὰ, καὶ τοσοῦτω μᾶλλον καθ' ὅσον δὲν εἶναι ὑπερωμένη ὑπὸ τῆς πολεμικῆς τέχνης, ὅσον εἶναι ἡ Ρόδος. Συλλογιζόμενοι λοιπὸν ταῦτα, ἂς μὴ πεστεύσωμεν ὅτι ὁ Τούρκος εἶναι τέσον ἠλίθιος ὥστε ν' ἀφήσῃ διὰ τελευταῖον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐνδιαφέρει αὐτὸν πρώτιστα, καὶ παραμελῶν ἐπιχειρήσιν εὐκολὸν καὶ ἐπικερδῆ, νὰ περιπλεχθῇ εἰς ἔργον κινδυνώδες καὶ ἀνωφελές.

ΔΟΥΞ. Λοιπὸν δυνάμεθα νὰ πιστεύσωμεν ὅτι δὲν διευθύνεται εἰς Ρόδον.

ΑΞΙΩΜ. Ἰδοὺ καὶ ἄλλος Ἄγγελος.

(Ἐξέρχεται ἄγγελος.)

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ. Σεβαστοὶ μοι ἄρχοντες· οἱ Ὀθωμανοὶ διευθυνόμενοι κατ' εὐθείαν εἰς Ρόδον προσέλαβον νέαν ἐπιχειρήσιν πλοίων.

1ος ΓΕΡΟΥΣΙΑΣΤΗΣ. Βέβαια· οὕτως ὑπέθεσα. Καὶ πόσα εἶναι τὰ τῆς ἐπιχειρήσεως πλοῖα, κατὰ τὴν εἰκασίαν σας;

ΑΓΓΕΛΟΣ. Τριάκοντα καὶ ἤδη ἐπανακάμπτουσιν εἰς Κύπρον ἀναφανδὸν καὶ διὰ τάχους· ὁ Σινοὶρ Μοντάνος, ὁ γενναῖος καὶ πιστὸς θεράπων σας, ἐν πάσῃ εὐλικρινείᾳ καὶ ἀφυσίωσει ἀγγελεῖ ὑμῖν ταῦτα, καὶ σὰς παρακαλεῖ νὰ τὸν πιστεύσητε.

ΔΟΥΞ. Οὐδεμία λοιπὸν ἀμφιβολία περὶ τοῦ ὅτι διευθύνονται εἰς Κύπρον. — Μάρκος ὁ Δουκαῖος δὲν εὐρίσκειται ἐν τῇ πόλει;

1ος ΓΕΡ. Ταῦν εὐρίσκειται ἐν Φλωρεντίᾳ.

ΔΟΥΞ. Μεταπέμψατε αὐτὸν διὰ παντὸς τάχους· μὴ χάσπετε στιγμὴν.

(Ἀκούεται θόρυβος ἐξῴθεν.)

1ος ΓΕΡ. Ἰδοὺ ὁ Βραβάντιος καὶ ὁ ἀνδρείος Μαῦρος.

(Ἐξέρχονται Βραβάντιος, Ὀθέλλος, Ροδερίγος Ἰάγος, καὶ ἀξιωματικοί.)

ΔΟΥΞ. Ὀθέλλε πρέπει νὰ σὲ στείλωμεν ἐν τάχει κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

(Στρέφον πρὸς τὸν Βραβάντιον.)

Δὲν σὰς εἶδον, κύριε· καλῶς ἦλθετε, εὐγενέστατε· εἶχομεν χρεῖαν τῶν συμβουλῶν καὶ τῆς βοήθειάς σας.

ΒΡΑ. Κἀγὼ τῶν ὑμετέρων. Ζητῶ συγγνώμην παρὰ τῆς ὑμετέρας Γαληνιότητος, διότι οὔτε τὸ ὑπουργημά μου, οὔτε σπουδαῖαι εἰδήσεις τοῦ κράτους μὲ ἤγειραν ἐκ τῆς κλίνης μου· καὶ οὐδὲ κατέχει με ἡ γενικὴ μέριμνα ἢ ἐπέλθοῦσα εἰς ἐμὲ συμφορὰ εἶναι τοσοῦτον ὑπερβαλλούσης φύσεως, ὥστε καταπίνει πάσαν ἄλλην λύπην χωρὶς παύσεως νὰ ἐλαττωθῇ.

ΔΟΥΞ. Τί τρέχει; Τί σὰς συνέβη;

ΒΡΑ. Ἡ θυγάτηρ μου! ὦ! ἡ θυγάτηρ μου!

ΓΕΡ. Μήπως ἀπέθανε;

ΒΡΑ. Φεῦ! δι' ἐμὲ ἀπέθανε! Τὴν ἠπάτησαν καὶ μοῦ τὴν ἀφῆρπασαν, τὴν διέφθειραν διὰ μαγεῖων καὶ φαρμάκων ἀγορασθέντων παρ' ἀγροστῶν· διότι

εις τὴν φυσικὴν του κατάστασιν εὐρισκόμενος τις νὰ ἐξωκείλῃ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν χωρὶς νὰ ἦναι ἠλίθιος, τυφλὸς ἢ ἐξω φρενῶν, ἀνευ σατανικῆς ἐνεργείας εἶναι ἀδύνατον.

ΔΟΥΞ. Ὅποιος δὴποτε καὶ ἂν ἦ ὁ διὰ τοιούτων μικρῶν πράξεων ἐξαπατήσας τὴν θυγατέρα σου καὶ ἀποστερήσας σὲ αὐτῆς, θέλει ὑποστῆ τὴν ποινὴν τῆς αἰματηρῆς βίβλου τοῦ νόμου, ἣν θέλεις ἀναγνώσει ὁ ἴδιος, καὶ ἐρμηνεύσει κατὰ τὸ δοκοῦν σοὶ αὐστηρῶς. **Ναί,** τοῦτο θέλει γίνεαι καὶ ἐὰν ὁ υἱός μου ἦναι ὁ ἀντίδικός σου.

ΒΡΑ. Εὐχαριστῶ ταπεινῶς τὴν ὑμετέραν Γαληνιότητα ὁ Μιῦρος οὗτος, εἶναι ὁ πράξας τὸ κακὸν τὸν ὅποιον τώρα ἐσπευτμένως μετεπέμψασθε ὡς φαίνεται διὰ ὑποθέσεις τοῦ κράτους.

Ο ΔΟΥΞ καὶ ἡ **ΓΕΡΟΥΣ.** Ἄ! λυπούμεθα κατὰ καρδία!

ΔΟΥΞ. (πρὸς τὸν Ὁθέλλον). Τί ἔχετε νὰ εἴπητε πρὸς Δικαιολόγησίν σου.

ΒΡΑ. Τί ἄλλο ἢ ὅτι τὸ πρᾶγμα οὕτως ἔχει;

ΟΘΕΛΛ. Κραταιότατοι καὶ σεβασμιώτατοι ἀρχόντες, εὐγενέστατοι καὶ προσφιλέτατοι αὐθένται μου, — ἀληθέστατον εἶναι ὅτι ἀπήγαγον τὴν θυγατέρα τοῦ γέροντος τούτου, ἀληθέστατον διότι τὴν ἐνυμφεύθη ἰδοὺ λοιπὸν τὸ πλάτος καὶ τὸ βῆθος τοῦ ἐγκλήματός μου, χωρὶς νὰ σὰς κρύψω οὐδέν. Ὁ λόγος μου εἶναι τραχὺς καὶ πάντῃ ἄμοιρος τῆς καλλιπειίας τοῦ εἰρηνικοῦ βίου, ἐπειδὴ ἀφ' ὅτου οἱ βραχίονες οὗτοι ἔσχον ἐν αὐτοῖς ἐπταετῆ μυελὸν μέχρι τῆς ἡμέρας ταύτης, ἐξαριουμένων τῶν τελευταίων ἐνέει μνηῶν, ἐδαπίνησαν τὴν δύναμιν καὶ ἐνέργειαν αὐτῶν εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, καὶ διὰ τοῦτο πολλὰ ὀλίγα ἠξέδωρον περὶ τοῦ μεγάλου τούτου κόσμου, ἐκτὸς τῶν ἀφορώντων συμπλοκάς καὶ μάχας. Ὅθεν ἡ ἀπολογία μου δὲν θέλει εἶναι πλήρης ἐγγλωττίας καὶ χάριτος. Καὶ ὅμως πεποιθὼς εἰς τὴν ἐπιεικειάν σου, θέλω τολμήσει νὰ σὰς ἐκθέσω ἀτέχνως τὰ περὶ τοῦ ἐρωτός μου, ἵνα ἴδῃτε με ὁποῖου εἶδους φάρμακα, φίλτρα, ἐξορκισμοὺς, καὶ καταχθόνιον μαγείαν (ὡς λέγουσιν) προσεῖλκυσεν τὴν θυγατέρα σου.

ΒΡΑ. Νεῖανις ἠπία καὶ ἥσυχος, σεμνὴ καὶ αἰδήμων, τοσοῦτον ὥστε ἠρυθρία ἀνά πᾶν θῆμα, ἐναντίον τῆς φυσικῆς κλίσεως τῆς, ἐναντίον τοῦ ἐθνικοῦ αἰσθήματος, ἐναντίον τῆς τιμῆς καὶ ἐναντίον παντὸς λόγου, νὰ ἐρωτευθῆ ἐκείνον τὸν ὅποιον ἐροῦσθε νὰ βλέπη! Πρέπει νὰ ἔχη τις τὴν κρίσιν πεπωρωμένην καὶ τὰς φρένας βεβλαμμένας ὥστε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι φύσις λεπτὴ εὐαίσθητος καὶ καλλιεργημένη, ὅποια ἡ τῆς θυγατρὸς μου, ἠδύνατο ν' ἀπατηθῆ ἐναντίον παντὸς φυσικοῦ νόμου ἀνάγκη λοιπὸν νὰ καταφύγῃ τις εἰς σατανικὰ τεχνάσματα ἵνα ἐξηγητῆ τοῦτο. — Κηρύττω λοιπὸν ὅτι εἴτε διὰ μίγματος ἐπενεργούντος ἰσχυρῶς ἐπὶ τοῦ αἵματος, εἴτε διὰ ποτοῦ ἐξορκισθέντος πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου, διέστρεψε τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τῆς.

ΔΟΥΞ. Ἀλλὰ τὸ κηρύττειν τοῦτο δὲν εἶναι ἀπό-

δειξις, καὶ ἀνευ ἀποδείξεων βεβαιωτέρων καὶ προφανεστέρων τῶν κενῶν καὶ ἀνυποστάτων τούτων ὑποψιῶν, τὰς ὁποίας πορίζεσθαι ἐκ κοινῶν προλήψεων, ἀδίκως κατακραυγάζετε ἐναντίον του.

1ος ΓΕΡΟΥΣ. Λέγεται καὶ ὑμεῖς, Ὁθέλλε, μετεχειρίσθητε μέσα παράνομα καὶ βιαία ἵνα καθυποβάλλητε εἰς τὴν θελησίαν σας τὴν καρδίαν τῆς νεάνιδος ταύτης, ἢ τὸ πρᾶγμα ἐγένετο κατὰ τρόπον φυσικὸν διὰ τῆς ἀμοιβαίως τῶν καρδιῶν σας συνεννοήσεως;

ΟΘΕΛΛ. σὰς παρακαλῶ νὰ μεταπέμψητε τὴν κυρίαν στέλλοντες εἰς τὸν Τοξότην, ἵνα λαλήσῃ αὐτῇ περὶ ἐμοῦ ἐνώπιον τοῦ πατρὸς τῆς· ἐὰν δὲ ἐκ τῶν λόγων τῆς εὐρεθῶ ἔνοχος, οὐ μόνον νὰ μοῦ ἀφαιρέσῃτε τὸ ἀξίωμα, ἀλλὰ καὶ εἰς θάνατον νὰ με καταδικάσητε.

ΔΟΥΞ. Ἄς ἔλθῃ ἐδῶ ἡ Δυσδαίμονα.

ΟΘΕΛΛ. Σημαιοφόρε ὀδήγησάι τους, διότι σὺ γνωρίζεις τὸ μέρος καλλίτερα.

(Ἐξέρχονται ὁ Ἰάγος καὶ κλητῆρες.)

Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ, με ὅσῃν εἰλικρίνειαν ἐξομολογοῦμαι τὰ ἀμαρτήματά μου ἐνώπιον τοῦ θεοῦ, θέλω ἐκθέσει εἰς τὸ σεβαστὸν συνέδριον τὸ πῶς εἰς τὴν καρδίαν μου ἐνεργήθη ὁ πρὸς τὴν ὠραίαν κόρην ἔρωτος μου, καὶ πῶς αὕτη με ἠγάπησε.

ΔΟΥΞ. Εἰπέ ἡμῖν Ὁθέλλε.

ΟΘΕΛΛ. Ὁ πατὴρ τῆς με ἠγάπα, καὶ με προσεκάλει συνεχῶς εἰς τὴν οἰκίαν του. Με ἠρώτα ἀκαταπίστως περὶ τῶν συμβάντων ἐκάστου ἔτους τοῦ βίου μου. περὶ τῶν μαχῶν καὶ πολιορκιῶν ἐναῖς εὐρέθην, καὶ περὶ τῶν κινδύνων εἰς οὓς ἐξετέθην διέτρεχον λοιπὸν αὐτὰ, ἀρχόμενος ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας καὶ τελειῶν εἰς τὴν στιγμήν καθ' ἣν με παρεκάλεσε νὰ τὰ διηγηθῶ. Τότε λοιπὸν τῷ ἔλεγον περὶ τρομερωτάτων κινδύνων, οἰκτρῶν δυστυχημάτων διὰ ξηρᾶς καὶ θλάσεως· ὅτι πολλὰς μικροῦ ἐδέητε νὰ φωνεθῶ εἰς τὸ ὀλέθριον ῥῆγμα τοῦ τείχους, ὅτι πολλάκις ἠχμηλωτίσθην ὑπὸ τοῦ ἀγρίου ἐχθροῦ καὶ ἐπωλήθην ὡς ἀνθρώπου, καὶ τίνι τρόπῳ πάλιν ἀπελυτρώθην περὶ τῆς διαγωγῆς μου εἰς τὰς πλανήσεις μου, ἐν αἷς διηγούμην περὶ μεγάλων σπηλαίων περὶ ἀπεράντων ἐρήμων περὶ δυσβάτων λατομείων, βράχων, καὶ ὄρεων τῶν ὁποίων αἱ κορυφαὶ φθάνουσιν εἰς τὸν οὐρανόν. Τοιαύτη ἦν ἡ διηγησίς μου διηγούμην δὲ καὶ περὶ ἀνθρωποφάγων καταβιβρωσκόντων ἀλλήλους, καὶ περὶ τερατωδῶν ἀνθρώπων τῶν ὁποίων ἡ κεφαλὴ φύεται ὑπὸ τὸν ὦμον, εἰς τὴν διηγησίαν ταύτην ἡ Δυσδαίμονα προσεῖχε μετὰ προθυμίας· ἀναγκαζομένη δὲ ὑπὸ τῶν οἰκιακῶν ἀσχολιῶν ν' ἀπομακρυνθῆ ἐπέστρεψεν ἐν τάχει, ἀμὰ ἐτελείονε τὸ ἐργον τῆς, καὶ πάλιν ἠεροῦ με ἀπληστον οὖς. Παρατηρῆσας δὲ τοῦτο ἐδράξαμην καλῆς τινος εὐκαιρίας καὶ τὴν ἔκαμα με πλάγιον τρόπον νὰ με παρακαλέσῃ ὅπως τῇ διηγηθῶ ὅλην μου τὴν ἐν τῷ κόσμῳ περιπλάνησιν, τῆς ὁποίας εἶχον ἀκούσει μόνον τεμάχιον ἀσυνάρτητον Συγ-

κατένευσα, καὶ ἐν διηγουμένην πολάκις εἶδον δάκρυα βέοντα ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς ὀπίσκας ὠμίλου περὶ τρομεροῦ δυστυχήματος τὸ ὅπῃ ἐπαθον ἐν τῇ νεαρᾷ ἡλικίᾳ μου. Τελειωθείσης δὲ τῆς ἱστορίας μου με ἀντέμειβε διὰ πλήθους στεναγμῶν ὤμων ὅτι ἦτο παράδοξος καὶ ὑπερβαίνουσα καὶ αὐτὰ τὰ ὄρια τοῦ παραδόξου· ὅτι ἦτο λυπηρὰ, ὡ! λίαν ἀξιολύπητος. «Εἴθε νὰ μὴ τὴν ἤκουον», ἔλεγε, καὶ πάλιν «εἴθε ὁ θεὸς νὰ με ἔκτανεν ὁμοίον σου». Με ἠχρῖσται καὶ μ' ἐσυμβούλευεν ἂν εἶχον κανένα φίλον ἐρώντα αὐτῆς, νὰ τὸν διδάξω νὰ τῇ διηγητῆται τὴν ἱστορίαν μου, ἵνα ἐλκύσῃ αὐτήν. Τοῦτο ἀκούσας τῇ ἐξέφρασα τὰ αἰσθήματά μου· με ἠγάπησε διὰ τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποίους ὑπέστην, καὶ ἐγὼ ἠγάπησα αὐτὴν διὰ τὴν συμπαθεῖ καρδίαν τῆς· ἰδοὺ ἡ μόνη μαγεία τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθη. Ἄλλ' ἰδοὺ καὶ ἡ κυρία ἄς μαρτυρήσῃ μόνη περὶ αὐτῶν.

(Ἐισέρχεται ἡ Δυσδαίμονα, Ἰάγος, καὶ θεράποντες.)

ΔΟΥΞ. Φρονῶ ὅτι ἡ διηγησίς αὕτη εἶναι ἱκανὴ νὰ ἐμπνεύσῃ ἔρωτα καὶ εἰς τὴν θυγατέρα μου. Φίλε Βραδάντιε, δεῖξαι ὅ,τι μένει ἀγαθὸν ἐκ τοῦ ἀθεραπεύτου τούτου κακοῦ, διότι κάλλιον νὰ πολεμῇ τις με συντηρημένα ὄπλα παρὰ νὰ πολεμῇ ἀσπλος.

ΒΡΑ. Σὰς παρακαλῶ ν' ἀκούσητε αὐτῆς, καὶ ἐὰν ὁμολογήσῃ ὅτι τὸ ἡμισυ τῆς ἐροτοπλοκίας ταύτης ἀνήκει εἰς αὐτήν, νὰ πείσῃ κεραυνὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου ἐὰν μεμφοθῶ τὸν ἄνδρα! Πρόσελθε, καλὴ μου κυρία· βλέπετε ἐνταῦθα εἰς ὅλην τὴν ὀμήγουριν κἀνένα, εἰς τὸν ὅποιον χρεωστεῖς ὑπακοὴν μάλλον ἢ εἰς ἐμέ;

ΔΥΣΔΑΙΜΟΝΑ. Εὐγενέστατε πάτερ! αἰσθάνομαι ἐνταῦθα τὴν ὑπακοὴν μου διηρημένην· εἰς ὑμᾶς χρεωστῶ τὴν ζωὴν καὶ ἀνατροφὴν μου καὶ ἡ ζωὴ καὶ ἀνατροφή μου με διδίσκουσι τὸ πῶς νὰ σὰς σέβωμαι. Μέχρι τοῦδε συνηθισθόμην τὸ καθῆκον τῆς θυγατρὸς, σὰς θεώρουν ὡς κύριον τῆς ὑπακοῆς μου· ἀλλ' ἰδοὺ ὁ σύζυγός μου, καὶ ὅσῃν ὑπακοὴν ἔδειξεν ἡ μήτηρ μου πρὸς ὑμᾶς, προτιμῶσα τὸν σύζυγόν τῆς καὶ αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τῆς, τοσαύτην χρεωστῶ καὶ ἐγὼ πρὸς τὸν Μιῦρον, τὸν αὐθέντην μου.

ΒΡΑ. Ὁ θεὸς νὰ σὰς εὐλογῆτῃ! Δὲν ἔχω πλέον νὰ εἴπω τίποτε ἄς ἐνασχοληθῶμεν ἤδη περὶ τῶν πραγμάτων τῆς πόλεως· κάλλιον νὰ υἰοθετῆ τις παρὰ νὰ γεννᾶ τέκνα. Πρόσελθε Μιῦρε, σοὶ δίδω ἐξ ὅλης καρδίας ἐκεῖνο τὸ ὅπῃον, ἂν δὲν τὸ εἶχες ἤδη ἤθελον παντὶ σθένει φυλάξαι ἀπὸ σοῦ. Εἰς αἰτίας σου, φιλιότη μου, χάρω ὅτι δὲν ἔχω ἄλλο τέκνον, διότι ἡ φυγὴ σου ἤθελε με καταστήσει τύραννον αὐτῶν ἤθελον βάλλαι ἀλύσεις εἰς τοὺς πόδας των. — Ἐτελείωσθε αὐθέντα μου.

ΔΟΥΞ. Ἐπιτρέψτε μοι νὰ ὁμιλήσω εἰς τόπον ὑμῶν, καὶ νὰ σὰς ἐνθυλήσω ἀληθεῖαν τινὰ δυνάμεν νὰ σὰς ἐμπνεύσῃ ἐπιεικειαν πρὸς τοὺς ἐροστας τούτους. Ὅταν δὲν ὑπάρχῃ πλέον θεραπεία, ἢ τῶς ὑπὸ τῆς ἐλπίδος μετριότητος λύπη κορυφοῦ-

ται καὶ θεραπεύεται ἀφ' ἐκυτῆς· τὸ νὰ ἐξκολληθῆ δὲ νὰ λυπητῆι τις διὰ τὰ πέρασθέντα δεινὰ, εἶναι μέσον τοῦ νὰ ἐπισύρῃ καὶ ἄλλας συμφορὰς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του· ὅταν δὲν δυνατῆι τις νὰ ἐμποδίσῃ τὴν δυσμενῆ τύχην τοῦ νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τιμαλφές τι, διὰ τῆς ὑπομονῆς ἐμπαίζει τὴν βλάβην αὐτῆς· καὶ ὁ μειδιῶν ληστευόμενος κλέπτει τι παρὰ τοῦ κλέπτου· ὁ δὲ παραδιδόμενος εἰς ματαίαν λύπην ζημιοῖ ἐκυτόν.

ΒΡΑ. Αἰσὶν ἄς ἀρήτωμεν καὶ ἡμεῖς τὸν Τούρκον νὰ μᾶς ἀφαιρέσῃ τὴν Κύπρον, διότι δὲν τὴν χάνομεν ἐν ὅσῃ δυνάμει νὰ μειδιῶμεν! Εὐκόλως ὑποφέρει τις τὰ γνωμικά, ὅταν δὲν πάσχει ἄλλο ἢ τὸ νὰ ἀκούῃ τὰς ματαίας παρηγορίας τὰς ὁποίας παρέχουσιν. Ἄλλ' ὑποφέρει ἐνταῦθα καὶ τὴν λύπην καὶ τὸ γνωμικὸν ἐκεῖνος ὅστις διὰ νὰ θεραπεύσῃ τὸ κακὸν του, δανείζεται τὰ γνωμικά παρὰ τῆς ὑπομονῆς, ὡς βάλσαμον ἢ ὡς χολὴν, διότι ἔχοντα καὶ τὰς δύο ἐνεργείας ἐπικυφοτερίζουσι. Ἀλλὰ τὰ λόγια εἶναι λόγια καὶ ποτὲ δὲν εἶδον τὴν πληγωμένην καρδίαν θεραπευθεῖσαν διὰ τοῦ ὠτός.

Σὰς ἰκατεύω ταπεινῶς νὰ ἐνασχοληθῆτε εἰς τὰ τῆς πόλεως

ΔΟΥΞ. Ὁ Τούρκος μετὰ κραταιοῦ στόλου διευθύνεται εἰς Κύπρον. — Ὁθέλλε σὺ γνωρίζεις κάλλιστα πάντων τὰ ὄχυράματα τῆς νήσου ταύτης· εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἔχομεν ἐκεῖ ἄνδρα καθ' ὅλα ἄξιον τῆς θέσεώς του, ἡ κοινὴ ὅμως γνώμη, ἡ δέσποινα τῆς ἀληθείας, ἐκφράζει μείζονα ἐμπιστοσύνην ὑπὲρ σοῦ. Ὅχι χρειασθῆ λοιπὸν νὰ μετριάσῃτε τὰς ἀπολαύσεις τῆς νέας εὐδαιμονίας σας διὰ τῶν σκληροπυθίων τῆς κινδυνώδους ταύτης ἐκστρατείας.

ΟΘΕΛΛ. Ἡ πικροδαιμόνιος ἐξίς ὡ γαρροὶ συγκλητικοὶ, τὴν πετρώδη καὶ σιδηρᾶν κλινὴν τοῦ πολέμου, ἔστρεψε δι' ἐμέ εἰς ἐξωγκωμένην κλινὴν ἐξ ἰούλλων, καὶ σὰς βεβαίω ὅτι αἰσθάνομαι πρόθυμον χαρὰν εἰς τὴν σκληραγωγίαν, διὸ ἀσμένως ἀναδέχομαι τὴν κατὰ τῶν Ὁθωμανῶν ταύτην ἐκστρατείαν, καὶ ὑποκλίνων ταπεινῶς ἐνώπιόν σας, αἰτοῦμαι τὴν ἐντιμον περιθάλψιν τῆς συζύγου μου αἰτοῦμαι ὑπὲρ αὐτῆς πόρον καὶ ἀναπαύσεις τοῦ βίου ἀρροδίου εἰς τὴν καταγωγὴν καὶ ἀνατροφὴν αὐτῆς.

ΔΟΥΞ. Ἐκὼ εὐκρεστῆσθε ἄς κατοικήῃ ὑπὸ τὴν πατρικὴν στέγην σας.

ΒΡΑ. Δὲν στέργω.

ΟΘΕΛΛ. Οὐδ' ἐγὼ.

ΔΥΣΔΑΙ. Ἄλλ' οὐδ' ἐγὼ, διότι δὲν θέλω νὰ πικρῶν τὸν πατέρα μου. Ἄλλ' ὡ γενναῖε δοῦξ, κλίνετε τὸ οὖς εὐμενῶς εἰς τὰς ἐγκαρδίας ἐξηγήσεις μου, καὶ ὑποστηρίξτε τὴν ἀρετὴν αἰτησίαν μου.

ΔΟΥΞ. Τί ἐπιθυμεῖτε, ὦ Δυσδαίμονα;

ΔΥΣΔΑΙ. Τὸ ὅτι ἀγαπῶ τὸν Μιῦρον ἵνα ζῶ μετ' αὐτοῦ κηρύττει ἡ ἀπότομος διωγὴ μου, καὶ αἱ τρικυμῆαι εἰς τὰς ὁποίας ἐκθέτω τὴν ζωὴν μου. Ἡ καρδία μου ἐπεδουλώθη ὑπὸ τῶν σπινθίων

ἀρετῶν τοῦ ἀνδρός μου· εἶδον τὴν καλλονὴν αὐτοῦ εἰς τὴν ψυχὴν σου, καὶ παρίδωκα τὴν ψυχὴν καὶ τὴν τύχην μου εἰς τὰς τιμὰς σου καὶ εἰς τὴν ἀνδρίαν σου.

Ὅθεν φίλοι ἄρχοντες ἐὰν μείνω ἐνταῦθα, ἵνα φθείρω τὰ ἐπιπλά μου ἐν εἰρήνῃ, στεροῦμαι τῆς ἠθικῆς ἡδονῆς ἣν θέλουν μοι ἐμπνέει αἱ ἀρεταὶ σου, διὰ τὰς ὁποίας ἠράσθη αὐτοῦ καὶ κατὰ τὸ διαίστημα τῆς ἀφορήτου δι' ἐμὲ ἀπουσίας σου, θέλω διάγει βίον ἀνίας καὶ ἀδτημονίας· ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ὑπάγω μετ' αὐτοῦ.

ΟΘΕΛΛ. Ἀρχοντες, σὰς ἱκετεύω, δότε τὴν ψῆφον ὑμῶν γεννηθῆτω τὸ θέλημα αὐτῆς. Δὲν ζητῶ τοῦτο διὰ λόγους ἐρωτικούς, καὶ πρὸς εὐχαρίστησιν νεανικοῦ παθους, ἀλλ' ἵνα φανῶ πρόθυμος εἰς τὸ νὰ ἐκπληρῶ τὰς εὐχὰς τῆς. Μὴ γένοιτο δὲ νὰ συλλογισθῆτε διὰ μίαν στιγμὴν, ὅτι ἐπειδὴ θέλει εἶναι μετ' ἐμοῦ, θέλω ἀμελήσει τὰ μεγάλα καὶ σπουδαῖα καθήκοντά μου. Ὅταν τὰ παλγνια τοῦ κούφου ἐρωτος χανῶσιν τὴν διάνοιαν καὶ ἐκ νευρίσῃσι τὰς δυνάμεις μου, καὶ ἡ τέρψις καὶ τρυφή μου κωλύσῃσι τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου μου, ἃς τρέψωσιν αἱ γυναῖκες τὴν περικεφαλαίαν μου εἰς χύτραν, καὶ πᾶσα ὕβρις καὶ πᾶσα ἀτιμία ἃς ἀμαυρώσῃ τὴν φήμην μου.

ΔΟΥΞ. Ἐστω ὅπως ἀποφασίσῃτε ἐκ συμφώνου, ἀλλὰ τὸ κατεπεῖγον τοῦ πράγματος μᾶς κραζει εἰς ἄμεσον βοήθειαν, καὶ πρέπει νῆ σπεύσωμεν. — Πρέπει ν' ἀποπλεύσῃτε ταύτην τὴν νύκτα.

ΔΥΣΔΑΙΜ. Ταύτην τὴν νύκτα, αὐθέντα!

ΔΟΥΞ. Ταύτην τὴν νύκτα.

ΟΘΕΛΛ. Ἐξ ὅλης ψυχῆς.

ΔΟΥΞ. Εἰς τὰς ἐννέα τῆς πρωῆας θέλομεν πάλιν συνελθεῖ ἐνταῦθα. Ὅθελλε, ἄφετε κανένα ἀξιωματικόν σας, ὅστις θέλει σὰς φέροι κατόπιν τὰς τελευταίας διαταγὰς μᾶς, καὶ ὅ,τι ἄλλο τιμαλφές καὶ σπουδαῖον σὰς ἐνδιαφέρει.

ΟΘΕΛΛ. Ἐὰν εὐαρεστῆται ἡ Γαληνιότης σας, ἰδοῦ, ἀφίω τὸν σημαιοφόρον μου, ἀνθρωπον πικρὸν καὶ τίμιον· εἰς τοῦτον ἀνατίθημι τὸ νὰ συνοδεύσῃ τὴν σύζυγόν μου, καὶ πᾶν ὅ,τι ἡ Γαληνιότης σας θελήσῃ νὰ μοι στείλῃ κατόπιν.

ΔΟΥΞ. Ἐστω οὕτω, — (στραφεῖς δὲ πρὸς τὸν Βραβάντιον) Ἐὰν ἡ ἀρετὴ δὲν στερῆται καλλονῆς, ὁ Μαῦρος γαμβρός σας εἶναι ὁ λευκότετος καὶ ὠραιότετος γαμβρός τοῦ κόσμου.

1ος. ΓΕΡΟΥΣ. Ὑγιαίνε, ἀνδρεῖε Μαῦρε! Σὰς συνιστῶμεν τὴν καλὴν Δυσδαιμόναν.

ΒΡΑ. Ἐχε τὴν ἐντολὴν Μαῦρε· ἀνοίξε τὰ μάτια σου! ἡ ἀπατήσασα τὸν πατέρα τῆς δύναται νὰ ἀπατήσῃ καὶ σέ.

(Ἐξέρχονται Δούξ, Γερουσιαστοί, Ἀξιωματικοὶ κ. λ.)

ΟΘΕΛΛ. Μὲ τὴν ζωὴν μου σὰς ἐγγυῶμαι διὰ τὴν τιμιότητά τῆς. — Πιστέ μου φίλε Ἰάγε ἀνάγκη νὰ σοὶ ἀφήσω τὴν Δυσδαιμόναν μου· σὲ παρα-

καλῶ λοιπὸν νὰ θεραπεύῃ αὐτὴν ἡ σύζυγός σου καὶ νὰ φέρῃς αὐτὰς κατόπιν μὲ τὰς προσηκούσας εὐκολίας. Ἐλθέ Δυσδαιμόνα, δὲν μοι μένει πλέον εἰμὴ μία μόνη ὥρα διὰ τὸν ἔρωτα καὶ λοιπὰς κοσμικὰς φροντίδας μου· ἃς ὑπακούσωμεν εἰς τὰς περιστάσεις.

(Ἐξέρχονται Ὅθελλος καὶ Δυσδαιμόνα.)

ΡΟΔ. Ἰάγε!

ΙΑΓΟΣ. Τί λέγεις, ὦ εὐγενὲς ψυχῆ!

ΡΟΔ. Τί μὲ λὲς νὰ κάμω;

ΙΑΓ. Πήγαινε νὰ πλαγιάσῃς καὶ νὰ κοιμηθῆς.

ΡΟΔ. Ὅα πάγω ἀμέσως νὰ πέσω νὰ πνιγῶ.

ΙΑΓ. Ἄν τὸ κάμῃς δὲν σ' ἀγαπῶ πλέον· διὰ τί, ἀνόητε κύριε, θέλεις νὰ πᾶς νὰ πνιγῆς;

ΡΟΔ. Ἄνοησία εἶναι τὸ νὰ ζῆ τις, ὅταν ἡ ζωὴ εἶναι βράσανος· ὅταν ὁ μόνος ἱατρός εἶναι ὁ θάνατος καταφεύγειν εἰς οὐτόν.

ΙΑΓ. Ὡ τῆς ἀθλιότητος! εἰκοσιοκτὼ ἤδη ἔτη βλέπω τὸν κόσμιν, καὶ ἀφ' οὗτο ἤρχισα νὰ κρίνω μεταξὺ ζῆμίας καὶ συμφέροντος δὲν δύναμαι νὰ εὐρω ἀνθρωπον γινώσκοντα καλῶς τὸ ἀγαπᾶν ἑαυτόν. Ὅταν καταστήσω νὰ λέγω ὅτι θὰ πνιγῶ διὰ τὰ μαῦρα μάτια μιᾶς παλακίδος ἐνός μαύρου, τότε τί μοι μένει παρὰ ν' ἀνταλλάξω τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν μου μὲ τὴν τοῦ πῖθκος.

ΡΟΔ. Τί νὰ κάμω; ἔμολογῶ ὅτι ἐντρέπομαι διότι εἶμαι τόσο ἐρωτόληπτος, ἀλλ' ἡ ἀρετὴ μου δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ μὲ θεραπεύσῃ.

ΙΑΓ. Ἀρετὴ; μαρούλια! ἀπὸ ἐμᾶς ἐξαρτᾶται νὰ ἤμῃς τοιοῦτοι ἢ τοιοῦτοι· διότι τὰ σώματα ἡμῶν εἶναι κῆποι μᾶς, ἡ δὲ θέλησις μᾶς εἶναι κηπουρός· ὥστε εἴτε κνήδας φυτεύσωμεν ἐν αὐτῷ εἴτε θριδάκας σπείρωμεν, ὕσσωπον ἢ θύμον, φυτὰ ποικίλα ἢ ἐν μόνον εἶδος φυτῶν, καὶ εἴτε διὰ τῆς ἰκνηρίας ἡμῶν καταστήσωμεν αὐτὸ ἄγονον εἴτε διὰ τῆς ἐπιμελείας γόνιμον τοῦτο ἐξαρτᾶται ὅπως διόλου ἀπὸ τὴν θέλησιν ἡμῶν· ἐὰν ἡ πλάστιγξ τοῦ βίου δὲν εἶχε βόρος λογικὸν πρὸς ἀντιστάθμισιν τῶν παθῶν, διὰ τῆς κτηνωδίας τῆς φύσεώς μᾶς ἠθέλωμεν καταστήσῃν εἰς ἄτοπα. Ἀλλ' ἔχωμεν τὸ λογικὸν ἵνα πρᾶν τὰς λυσώδεις ὁρμὰς τῶν παθῶν μᾶς, τὰ κέντρα τῆς σαρκός, ἀχαλιώτους ἐπιθυμίας· ὅθεν συμπεραίνω ὅτι ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ὀνομαζέται ἔρωτα αὐξάνει ἐν τῇ καρδίᾳ ὡς ἀγρία τις ἄκανθα ἢ ὡς παρὰ σπύρον τι βλάστημα.

ΡΟΔ. Εἶναι ἀκατανόητον πρᾶγμα.

ΙΑΓ. Ναι, ὁ ἔρωτος εἶναι ἀπλοῦς ἀνοητικὸς τοῦ αἵματος, κατὰ παραχώρησιν τῆς βουλήσεως. Ἄνδριζο, φίλε μου! Νὰ πνιγῆς!!! Νὰ πνιγῶν ἢ γάταις καὶ τὰ ἄμματα σκυλάκια. Ἐκπρόχθη φίλος σου, καὶ ἐκήρυξα ὅτι εἶμαι συνδεδεμένος μετὰ σοῦ με σχολία αἰώνιου σκληρότητος καὶ διαρκείας, καὶ σὰς βεβαίω ὅτι ποτὲ δὲν εὐρέθην εἰς θέσιν τοῦ νὰ σὲ ὑπηρετήσω τόσο καλῶς ὅσον τώρα. Βάλε χρήματα εἰς τὸ βαλάντιόν σου, ἀκολούθη τὴν ἐκστρατεῖαν ταύτην, μεταβάλε τὴν ὠραίαν ὕψιν σου

πλαστεῦ γενεῖου, ἀλλὰ πρὸ πάντων βάλε χρήματα εἰς βαλάντιόν σου· ἀδύνατον εἶναι ὁ πρὸς τὸν Μαῦρον ἔρωτος τῆς Δυσδαιμόνης νὰ διαρκέσῃ πολὺν χρόνον, — γέμισε τὴν σάκυλάν σου μὲ χρήματα, — καὶ οὐδ' ὁ ἔρωτος τοῦ Μαῦρου πρὸς αὐτὴν ἢ ἀρχὴ ὑπῆρξε εἰαία καὶ θέλεις ἰδεῖ τέλος ἀναλιγόν. — γέμισε τὴν σακούλαν σου καὶ ἀκολούθη μᾶς. — Οἱ μοῦροι δὲν εἶναι περιφρημοὶ διὰ τὴν σταθερότητα των. — γέμισε τὴν σάκυλάν σου ἢ τροφὴ ἦτις τώρα τοῦ φαίνεται ἡδονικὴ ὡς ἀμειροσία, μετ' οὐ πολὺ θὰ τῷ φαίνεται πικρὰ ὡς ἡ ἀγριοκολοκύνθη. Φυσικῶς δὲ τῷ λόγῳ καὶ ἡ καρδιά τῆς Δυσδαιμόνης θέλει τραπῆ πρὸς τὴν νεότητά· ὅταν χορτάσῃ αὐτὴν θέλει ἰδεῖ τὴν ἀνεκσίαν τῆς ἐκλογῆς τῆς· οὐδεμία ἀμφισβητοῦσα εἶναι μετοβλήθη, οὐδεμία! Διὰ τοῦτο λοιπὸν βάλε χρήματα εἰς τὸ βαλάντιόν σου· ἐὰν ἀπεφάσις μετασωσά σου νὰ πᾶς εἰς τὸ διάβολο, κάμω το εἰς τρόπον εὐγενικώτερον, παρὰ νὰ πᾶς νὰ πνιγῆς. Σύνεξε ὅσα ἠμπορέσῃς χρήματα. Ἐὰν τὰ στεφανώματα καὶ μία ἀσθενὲς ὑπόσχῃς μεταξὺ ἐνός βαρβάρου Μαύρου καὶ μιᾶς πανούργου Βενετσιάνης δὲν εἶναι ἀσυμβόλητα προσκόμματα διὰ τὸ πνεῦμά μου καὶ διὰ τὴν πονηρίαν ὅλης τῆς γειᾶς τοῦ Σατανᾶ, θέλεις ἀποκτήσῃ αὐτὴν διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐτοίμασε χρήματα. Δὲν ν' τρέπῃσαι νὰ λὲς πῶς θὰ πνιγῆς! εἶνοι ὅπως δι' ὅλου ἐναντίον τῆς ἠθικῆς καὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Δὲν εἶναι προτιμώτερον ν' ἀποθάνῃς ἀπὸ χαρὰν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἐρωμένης σου;

ΡΟΔ. Μοὶ ὑπόσχῃσαι νὰ ὑπηρετήσῃς μετὰ ζήλου τὰς ἐλπίδας μου ἐὰν περιμένω τὴν ἔκθεσιν;

ΙΑΓ. Μὴ σὲ μέλει, περὶ τούτου ἔσο βέβαιος· — τρέξε νὰ ἐτοιμάσῃς χρήματα. Σοὶ εἶπον πολλάκις, καὶ σοὶ τὸ ξαναλέγω ὅτι ἀποστρέφομαι τὸν Μαῦρον· ἡ δὲ αἰτία τούτου εἶναι ἰγκάρδιος, καὶ ἡ ἰδικὴ του οὐχ' ἔττον ἰγκάρδιος τῆς ἐμῆς. Ἄς ἐνωθῶμεν λοιπὸν εἰς τὴν κατ' αὐτοῦ ἐκδίκησιν μᾶς. Ἐὰν καταρβώσῃς νὰ περιάψῃς ἀτιμίαν εἰς τὸ μέτωπόν σου, εἰς ἑαυτὸν παρέχεις ἡδονὴν καὶ εἰς ἐμὲ τέρψιν καὶ γέλωτα. Ὁ χρόνος περικλείει πολλὰ πράγματα εἰς τὴν γαστέρα σου, τὰ ὅποια θέλει γενῆσαι· σπεύσον λοιπὸν νὰ ἐτοιμάσῃς τὸ ἀργύριόν σου. Τὰ λέγομεν διεξδικώτερον αὔριον. Ὑγιαίνε!

ΡΟΔ. Ποῦ θὰ σ' εὐρω τὸ πρῶτ;

ΙΑΓ. Στὴν κατοικίαν μου.

ΡΟΔ. Σὰς ἀντομόνω ἰγκαίρω.

ΙΑΓ. Σπεύσον, ὕγιαίνε! Ἄκουσε Ροδερίγε!

ΡΟΔ. Τί;

ΙΑΓ. Νὰ βγάλῃς ὅπ' τὸ ἰαῦ σου τὸ πνιξιμό· μ' ἀκούεις;

ΡΟΔ. Ἀλλαξο γιῶμην. Θὰ πωλήσω ὅλα τὰ κτήματά μου.

ΙΑΓ. Κάμω γρήγορα· ὕγιαίνε· βάλε ἀρκετὰ χρήματα εἰς τὸ πουγγί σου.

(Ἐξέρχεται ὁ Ροδερίγος.)

Ὅτω λοιπὸν ὁ ἀνόητος εὐτος κατέστη βαλάντιόν μου. Ἦθελεν εἶναι ἐξευτελισμὸς τῆς πείρας καὶ τῶν γνώσεων τὰς ἐπείας ἀπέκτισσεν, ἰὸν ἰδοπαίων τὴν καιρὸν μὴ με τοιοῦτον ἡλίθιον δι' ἄλλο ἢ τὸ ὕψος καὶ τὴν τέρψιν μου. Μισῶ τὸν Μαῦρον, διότι πρὸς τοῖς ἄλλοις ἄδεται ἐν Βενετία ὅτι ἐξετέλεσεν ἀντ' ἐμοῦ τὰ συζυγικὰ χρέη μου· Δὲν γνωρίζω ἂν τὸ πρᾶγμα ἦναι ἀληθές, ἀλλ' ἐγὼ δι' ἀπλήν ὑποψίαν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐνεργῶ ὡς νὰ ἤμην ὑπερέβηαιος. Μὲ ἔχει εἰς τὴν εὐνοίαν καὶ ἐμπιστοσύνην τοῦ λοιπὸν τόσο τὸ καλλίτερον διὰ τὸν σκοπὸν μου· ἃς ἐκλέξωμεν τὸν Κάσιον διὰ τοὺς σκοπούς μᾶς. Παίρνουμε τὴν θέσιν σου καὶ ἐνταῦθα ὑπηρετοῦμεν τὴν ἐκδίκησίν μᾶς. — Διπλῆ κατεργαρία — γιὰ νὰ δῶ, γιὰ νὰ δῶ! πῶς νὰ τὴν κοτοφέρω; — Μετὰ τινα κοῖρον βάλω εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ Ὅθελλου, ὅτι ὁ φίλος τάχει πολὺ στενὰ μὲ τὴν γυναῖκά του· εἶναι ὠραίος καὶ εὐγενὲς τοὺς τρόπους, ὥστε εἶναι κατάλληλος νὰ ἐμνεύσῃ ὑποψίαν, εἶναι κατεσκευασμένος ἐπιτηδὲς διὰ νὰ κλονήσῃ τὴν σταθερότητα τοῦ ὠραίου φύλου. Ὁ Μαῦρος μὲ θεωρεῖ τίμιον, ἐνῶ κατὰ τὸ φαινομένον μόνον εἶμαι τοιοῦτος, καὶ ἀγεται καὶ φέροται ἐκ τῆς βίβδος τόσο εὐκόλως ὅσον ὁ ὄνος. Τὸ κῦρος, τὸ κῦρος! Συνελήφθη τὸ ἀποτρόπαιον τέρας καὶ ὁ Ἄδης καὶ ἡ νύξ θέλουν γεννησθαι αὐτό.

(Ἐπιτετα συνέχεια.)

ΘΕΟΦΡΑΣΤΙΑ.

Ὁ Καυχησιάρης.

Ὁ Ἐδμόνδος εἶναι ἀνὴρ καλλίστης ἀνατροφῆς, κακᾶγοτος ἐλευθέρου, χρώμενος εὐγενῶς τῇ ἰδίᾳ περιουσίᾳ, ἀγαθοεργός, καὶ ἔμως τὸν ἀποφεύγειν οἱ ἀνθρώποι ἐν τῇ συναναστροφῇ ὡς τὴν πανώλην. Ὅταν οἱ φίλοι τοῦ ἐλέπῃσιν αὐτὸν ἐρχόμενον μακρὸθεν λαμβάνουσιν ἄλλην ὁδὸν, ἵνα μὴ τοὺς ἴδῃ καὶ ἀπαντηθῇ μετ' αὐτῶν ἐν τὸς στενῆς ὁδοῦ.

Ὁ Ἐδμόνδος ἀπέρχεται εἰς συναναστροφὴν, ἃς τὸν ἀκολουθήσωμεν.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐφθασεν ὀλίγον ἔργα ζητεῖ συγγνώμην κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον· Ἐρχομαι κατ' εὐθείαν ἀπὸ τοῦ προέδρου τοῦ συμβουλίου τῆς ἐπικρατείας, ὅστις μὲ ἐκράτησε μέχρι τοῦ τέλους μιᾶς σπουδαιοτάτης συζητήσεως. Ἄμα δὲ ἐδυνήθη ν' ἀπαλλαγθῶ, ἔτρεξα εὐθὺς ἐδῶ.

Εἰς τὴν οἰκιδέσποναν λέγει, — Ὑπάγετε χθὲς νὰ ἴδῃτε τὸ ἵπποδρόμιον τοῦ πεδίου τοῦ Ἄρεως; Ἐγὼ ἐκαθήμεν ἤσυχά εἰς τὴν οἰκίαν μου ὅτε ὁ πρίγκιψ τοῦ * * * ἦλθε καὶ μὲ ἐπῆρε διὰ τῆς βίας διὰ νὰ ὑπάγωμεν ἐκεῖ. Ὁ Ζέφυρος του (1) εἰς τοῦ ὀποῖου τὰς φλέβας κυκλοφορεῖ καθορὸν αἷμα τῆς Ἀραβίας ἔπρεπε νὰ δρόμῃ ἐκεῖ. Διὰ νὰ τὸν περάσω ἑστοιχημάτισα τέσσαρας χιλιάδας διὰ τὴν Λαίλαπα (2) κατὰ

(1) Ὄνομα ἵππου.

(2) Ἐτερον ὄνομα ἵππου.

του Ζεφύρου, και τα γέλοια που κάμαμε διότι έχασα.

Προς μέλος δε της της ιπποδρομικής εταιρείας — Φίλε μου, μέλλω ν' αγοράσω τον *Δρόμορα* τον γνωρίζεις; τον περιφημότεον των Λυδικών ἵππων ἐξ ὧν ποτὲ ἐξῆλθεν τοῦ Μερόκου. Ὁ Ἀνατόλης ζητεῖ δεκαπέντε χιλιάδας φράγκων, εἶναι ὀλίγον ἀκριβῆ, ἀλλὰ τέλος πάντων, εἰς τὴν θέσιν ὅπου εὐρίσκονται μοι εἶναι συγχωρητέα ἢ φαντασιοπληξία αὐτή.

Προς φίλον. — Τῇ ἀληθείᾳ, φίλε, τὸ Παρίσι φηνὰ τὴν γλύτωσε. Χθὲς ἤμην εἰς τοῦ φίλου μου *** τοῦ ὑπουργοῦ ἦτο ἐγγὺς τοῦ λαβεῖν τὰ καταστρεπτικώτατα μέτρα διὰ τὴν κοινὴν ἡσυχίαν, ἀλλ' εὐτυχῶς ἐφθασα ἐκεῖ ἐγκαίρως, καὶ ἠδυνήθην νὰ τὸν ἐμποδίσω.

Προς φίλον στενόν. — Φίλιππε ἡ δουλειὰ πάγει ἐξαίρετα μὲ τὴν ἀξίεραστον νεάνιδα Β. . . καὶ ἐλέπω πῶς θὰ δώσω τοῦ κυρ. Φ. . . τὰ παπούτσι' στὸ χέρι. Τὸ ξεύρεις ὅτι τῆς ἐκμαν τόσοι καὶ τόσοι κόρτε καὶ κανεὶς δὲν εὐδοκίμησε. Σὺς βεβαιῶ ὅτι εἶμαι ὁ εὐτυχέστατος τῶν ἀνθρώπων! καὶ ὅμως. . . γνωρίζεις τὴν καρδίαν μου; ὅταν θυμῶμαι τὸ κορίτσι μου. . . καὶ τὴν ἀπελπισίαν εἰς ἣν θέλει ὑποπέσει ὅταν ἀκούσῃ τοῦτο, μὲ κάμνει, χωρὶς τὰ χωρατὰ, μεγάλον κόπον.

Εἰς ἀνώτερον Ἀζωμικτῶν. — Νομίζω στρατηγὲ ὅτι ἦσθε ἐκεῖ, ὅτε ἐγὼ μετὰ καὶ ἄλλων δύο ἐκυρίευστα ξιφῆρος, εἰς τὰ συμβάντα τοῦ Ἰουίου, τὸ χαρῶμα τῆς ὁδοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου. Ἡ ὑπόθεσις ἦτο σοφρὰ, καὶ δύναιται μετὰ βεβαιότητος νὰ εἶπω ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐζωσα τὴν δημοκρατίαν.

Ἐν πλῆρει συναναστροφῇ. — Ἰδοὺ, Κύριοι συμβάν πρωτοφανῆς φυλλομετρῶν ἰσχάτως τὰ ἐγγράφα τῆς οἰκογενείας μου, ἀνεκάλυψα ὅτι εἶμαι ὁ δέκατος τέταρτος ἐξ ἀδελφῶν τοῦ Σουλτάνου Ἀβδούλ-Μεζίτ, τὰ νῦν αὐτοκράτορος τῆς Κωνσταντινουπόλεως! Ἡ μάμη αὐτοῦ, ἡ προτελευταία Σουλτάνα Β. λιδὲ, ἦτο κόρη τῶν Βρουέτων τῆς Νιούτης καὶ ἐπομένως ἦτο θεῖα μου.

Καὶ τὰυτὰ μὲν ἱκανὰ ὄπως ἐνοήσῃς ὅτι ὁ κομπάρης, ὁμιλῶν πάντοτε περὶ ἐκτουτοῦ μόνον, καὶ ἀναβριχόμενος ἀκαταπύστως ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν ἄλλων ἵνα φανῇ ὁ ὑψηλότετος, πρέπει νὰ ἦναι ὁ ὀληρότατος πάντων τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων οὐ μὴν ἀλλὰ ὁ κύριος Εδμόνδος Βρουέτος εἶναι υἱὸς ἑνὸς γούναρη εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Ἀρκτων, ὅστις διὰ τῆς φιλοπονίας καὶ οἰκονομίας αὐτοῦ κατώρθωσε ν' ἀφῆσθαι εἰς τὸν υἱόν του κληρονομίαν δεκαπέντε χιλιάδων φράγκων εἰσοδήματος.

Ὁ πάππος αὐτοῦ, Ἱερώνυμος Βρουέτος, ἦτο κωδωνοκρούστης εἰς Πιλακίω, χωρίον ἀπέχον τρεῖς ὥρας τῶν Παρισίων. Διάσημος δὲ τις Ἱεροκῆρς τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου ὑπέγε, δὲν εἰζῆρω διὰ πῶσαν αἰτίαν, ἵα κηρύξῃ εἰς τὸ χωρίον τοῦτο ὁ δὲ Ἱερώνυμος ἐκρούσε τοὺς κώδωνας ἵνα προσκαλέσῃ τοὺς πιστοὺς πρὸς ἀκρόασιν τοῦ θεοῦ λόγου. Μετὰ τὴν διδασχὴν συβῆναι μέγα πλῆθος πρὸ τῆς ἐκκλησίας, καὶ καθεὶς ἐκφράζει τὸν θαυμασμόν αὐτοῦ διὰ τὸν νοῦν καὶ τὴν εὐγγλωττί-

αν τοῦ Ἱεροκῆρου· ὁ δὲ Ἱερώνυμος φυσιωθεὶς ἐξ ὑπερηφανίας, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κρατηθῇ, διασχίζει τὸ πλῆθος, ἵσταται εἰς τὸ μέτρον, λαμβάνει μεγαλοπρεπεῖας ὕψος καὶ λέγει.

— Κύριοι, ἡ περιφημία αὐτῆ διδασχῆ τὴν ὁποίαν θαυμάζετε πάντες, αὐτῆ, λέγω, ἐσημάνθη ὑπ' ἐμοῦ!

ΟΙ ΦΩΛΕΟΚΛΕΠΤΑΙ.

« Μὴ κλέψης, » λέγει ἡ ἐντολή,
Καὶ εἶς ὀλίγον εἶτε πολὺ
Ἡ πράξις εἶναι ἀμαρτωλή.

Ὁ Ἰωάννης μίαν πρωτὴν
Φαιδρὸς ἐξῆλθεν εἰς τοὺς ἀγροὺς
Μὲ ἄλλους φίλους του μικροὺς
Εἰς φωλιῶν ληστείας.

Καὶ ἐπὶ δένδρον ὕψηλόν
Ἰδὼν μεγάλην φωλιάν
Ἠσθάρθη ἀμετρον χυρῶν,
Ἠσθάρθη τὴν χαρῶν τρελλόν.

Κ' ἤρχισε ν' ἀραβαίρη
Ἀσθμαίνων δυνάτῃ
Μὲ ὕψιν ἰδρωμένῃ
Καὶ ὄμματ' ἀροικτῃ.

Καὶ τίλος φθάρει καὶ ἀπύρει
Τὴν χεῖρα πρὸς τὰ ρεογρά
Ἐρῶ φωνάξων ἐλεεινῶ,
Καὶ εἰς τὸν κόλπον του τὰ χόρει.

Καὶ καταβαίρει κ' εἰς τὴν οἰκίαν
Τρέχει κρατῶν τ' ἀγαπητῶ,
Καὶ μὲ ἀπάρθρωτον εὐθυμίαν
Τὰ βασανίζει παιζῶν μ' αὐτῶ.

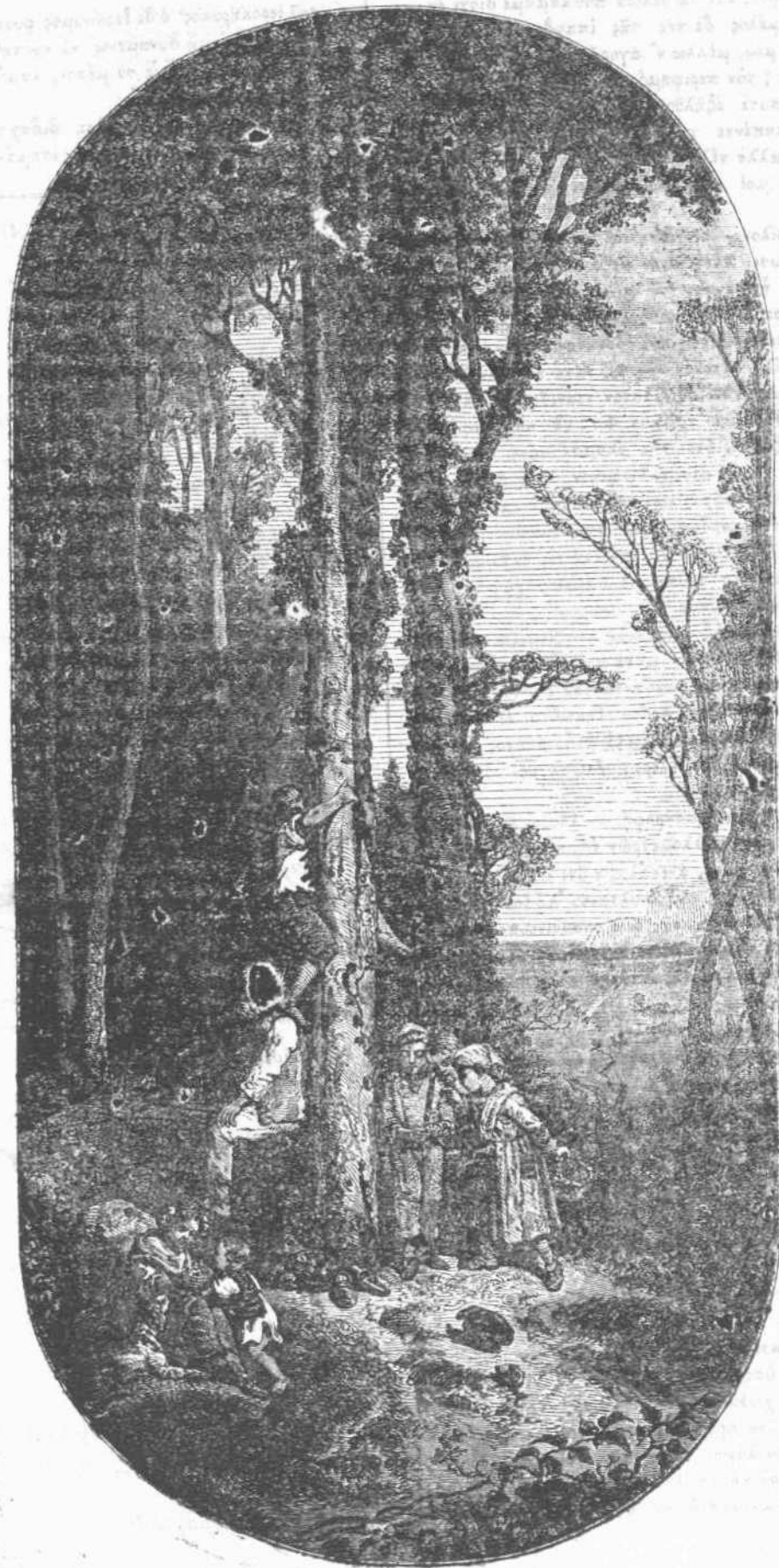
Τροφήν τοῖς δίσει π.λὴν ἀπημέρα
Τὴν ἀποστρέφονται τὰ χαμίτρα,
Καὶ ἀποθήσκουν εἶνα πρὸς εἶνα.

Τὸ βράδυ φέρουσα τροφήν
Ἡ μήτηρ τῶν περιχαρῆς,
Βρίσκει τὴν φωλιᾶν κερὴν
Καὶ θρηνηθεὶ ἡ δυστυχῆς.

Πετῶ' στὰ δένδρα' στὰ κ.λιθιά,
Τ' ἀγαπητῶ ζητεῖ πουλιά,
Πλὴρ δὲν τὰ βρίσκει καὶ θρηνεῖ,
Θρηνεῖ ἐλεεινῶ.

Τὴν ἐπιούσαν τὸ παιδίον
Πῆγε γὰ κλέψῃ καὶ τ' αὐγῶ,
Κ' ἐνῶ αὐτὸς σιγὰ σιγὰ
Τὰ ἐκλεπτερ, — ἀπὸ κ.λαθίον
Πετῶ ἡ μήτηρ τῶν καὶ χόρει
Τὸ βράμπος της καὶ. . . τὸν τυφ.λῶρει !!!

« Μὴ κλέψης » λέγ' ἡ ἐντολή
Εἶτε ὀλίγον εἶτε πολὺ
Ἡ πράξις εἶν' ἀμαρτωλή.

ΟΙ ΖΩΝΤΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ.

Καὶ εἰς τὸν Κόσμον ἔβλεπον μὲ ὄμμα τεθλιμμένον
Ἄστρον φωτίζει μὲ μορφήν ἰδίαν πεπλασμένον
Παντός ἀνθρώπου βῆμα.

Εἰς τῆς ζωῆς τὴν θάλασσαν ὅπως θνητὸς συμπλέει
Ἀνόμοις, πλὴν ἄνεμος εἰς ἄλλαν ἄλλως πνεύει,
Καὶ ἄλλον ὑψοῦ κύμα!

ὦ! ποικιλία ἄερος—ὡς κέδρος εἰς τὰ δάση
Ἰψίκομος ἐγείρεται, τὸ ὕψος τῆς νὰ φθάσῃ
Πᾶν δένδρον ἀσθενεῖ.

Οὕτως ἐκ βίτης εὐκλεῦς ὁ εὐγενὴς προβαίνειν
Ἰψύεται, καὶ ἀγέρωχος ἐπὶ τοῦ βίου βραίων
Τὰ πάντα ὀγενῆ,

Νομίζει ἕως φαίνεται ὄρθος ὁ στοχασμὸς του,
Περίξ του πόσιος ἀπαντᾷ ὁ χείρων ὀφθαλμὸς του
Μὲ ταπεινὸν τὸν πόδα

Ὅτι εἰς γῆν ὀσημαντὸν καὶ χαμηλὴν βοδιζῶν
Φεῦ! μηδὲν οὐταί, κἂν αὐτὸν τὰ πρόσωπα στολιζῶν
Τὰ πλέον καλὰ ῥόδα.

Καὶ τὴν ψυχὴν των χείρων πολῦτιμοι καλλύνουν
Καὶ ῥόδα τὸ χεῖρον των γλυκύτητος ἀφίνουν,
Τὸ ὄμμα τῶν πολλῶν

Τοῦ βίου των τὸν αἴτιον ἀφρόνως ἀνιχνεύει
Κ' εὐθύς μὲ περιφρόνησιν πρὸς τοῦτους ἐκτοξεύει
Τεῖρα πικρῶν ἐσλῶν.

Βαβαί! ὅποια τοὺς θνητοὺς κατέχει δυσφροσύνη
Πῶς εὐσεβῶς τὰ βλέμματα τὸ ὄμμα των δὲν τείνει:
Εἰς τοῦ Θεοῦ τὸν δόμον;

Ἐκεῖ οἰκίαν νὰ ἰδῇ παρῶν τὴν λαμπροτέραν,
Κ' ἐκεῖθεν ἀνατέλλουσιν παντός θνητοῦ ἡμέραν
Εἰς τῆς ζωῆς τὸν δρόμον.

Τούτων δ' ἠπτερυξ πάγχρυσος τῆς τύχης περιέπει,
Τὸν βίον του μὲ βλέμματα εὐνοϊκὰ διέπει,
Κ' αὐτὸς ταχυπορῶν

Τὴν γείρα τείνει εὐθεοῦς, χερσίεις ἐπὶ πάντων,
Κ' εὐθύς ἀβροῖζει περίξ του χρυσοῦ καὶ ἀδαμάντων
Κατάσπιλνον ἐσῶν!

Κ' ἀγάλλεται—τὸν ἥλιον εἰς τὸ ἀέτωμά του,
Ὅπου μὲ λῶμψιν στέφεται τὸ μέγα σκῆνωμά του
Ἐνδύει μεγαλείου.

Δὲν ἀποδέπουν ἐκπλακτικεῖ εἰ ἀνθρώποι τοσοῦτον
Τὸ δῶμα τὸ ὑψόροφον ἐγκλειθὴν μέγαν πλεῦτον
Τοῦ εὐτυχοῦς πλευσίου.

Ἐμπλεῖ θάμβους ἀπαντῶν—ἐνῶ ἐκεῖ πλησίον.
Φαίνεται μόλις μεταξὺ ἀθλίων ἐρείπιων
Κολύβη ποταπῆ.

Κ' ἐμπροσθεν ταύτης ὁ πτωχὸς ἐξέρχεται καὶ μένων
Ἄλγει!—ἡμέραν πρὸς αὐτὸν εἰς μόλις διαβαίων
Καλὴν νὰ τῷ εἰπῇ!

ὦ! διοσάται ἀνθρώποι! κἂν τούτου ἡ καρδιά
Ἦναι φυτεῖον ἀρετῶν, ἂν ἔχη καλλὴ θεία,
Ποῖον νὰ σεβασύττε

Ἔχετε χρέος θησαυρὸν τὸν τοῦ ὠχροῦ χρυσοῦ;
Ἢ ἂν ἐπὶ τοῦ δόματος σφουρηλατοῦν τοῦ θείου;
Ἄν ὁμως στοχασθῆτε

Ὅτι χρυσίον ἀρετῆς καὶ γνώσεως ἀδάμας
Εἰσὶ τὰ μόνα ἐπὶ γῆς ὠρατὰ κτηματά μας,
Καὶ εἶναι ὁ θνητὸς

Ἀφθόνως νὰ πλουτίζητε μ' αὐτὰ ἐντελταμένους,
ὦ! τότε τότε ὁ πτωχὸς μὲ ταῦτα ἐστεμμένους
Εἶν' ἴλιαν τιμητὸς.

Ἐκεῖνον πάλιν ἐμπλεως θελήτηρων ὠραϊότης
Καλλύνει, καὶ μαγεύουσα γλυκεῖα γλαφυρότης
Στο σῶμά του χυμένῃ,

Τὸν παριστᾷ ὡς μέλημα ὑπερφουῶν γλυφίδος,
ὡς ἔργον καλλιτεχνηθὲν ὑπὸ σοφῆς γραφίδος,
Καὶ ὡς γοητευμένοι.

Οἱ ἄνθρωποι, καὶ μὲ παλμοὺς γλυκεῖς τὸν θεωροῦσι,
Στὰ ἐμπνευσμένα χεῖλητων πόσα κυκλοφοροῦσι
Ἐγκώμια λαμπρά·

Οἱ μὲν ἀγγελοῦ πάρεδρον ἐν γῆ τὸν ὀνομάζουσι,
Ἄλλοι μὲ πᾶν τῆς φύσεως καλὸν τὸν ὀμοιάζουσι
Καὶ ὄψιν ὀχληρά.

Καὶ ἄχαρις τοῦ δυσειδοῦς μ' αὐτὸν συγκρινομένη
Τῷ ὄντι ὡς νομίζουσιν, ἀγγελικὴν ἐμφαίνει
Τὴν φύσιν τοῦ ὠραίου!

Τῶν πολιτῶν τοῦ οὐρανοῦ τὸ κάλλος τῶν ἁγίων
Ἀρδεύει, καὶ καλιεργεῖ τὴν νᾶμα ὁμως θεῖον
Ἀπὸ πηγῆς ἐνθεῦ... .

Καὶ τοῦ δυσμόρφου ἡ ψυχὴ μὲ τοῦτο τεθραμμένη
Ἄν ἦναι, τούτου ἡ μορφή τῷ ὄντι ἐστεμμένη
Εἶναι μὲ καλλονήν

Τὴν πλέον περιτίμητον, καὶ ἥτις εἰκονίζει
Εἶδος Ἀγγέλων ἐπὶ γῆς, κ' εἰς οὐρανὸν στολιζέει
Τὴν θεῖαν των μοῆν... .

Οὕτως δ' εἰς ἔδραν ὑψηλὴν ἐξοχὸν διαπρέπει,
Δαμπρὰ καὶ μεγαλοπρεπῆς παντοῦ τὸν περιέπει
Δοξα βασιλική.

Καὶ πανταχοῦ τῷ δίδεται τιμὴ μέχρι λατρείας
Κ' αὐτὴ ἡ θεὰ σεβαστὴ ὑπάρχει τῆς οἰκίας
Ὅπου αὐτὸς οἰκεῖ!

Κ' ὡς μόνος ἔλκων ἐπὶ γῆς φαίνεται τοῦ Ἰψίστου
Τὸ βλέμμα, καὶ τὰ δόγματα τῆς ὑψηλῆς βουλής του
Τῷ κοινῶν ἐκεῖνος.

Κ' ἡ θέλησίς του δι' αὐτὸ ὡς κέντρον θεωρεῖται
Ἀκίνητον, κ' ὡς ἐκλαμψὶς ἁγία προσκυνεῖται
Ἐκάστης του ἀκτίως

Ἢ ἐκπομπή, κ' ἡ πρᾶξις του ἡ πλέον μικροτέρα
Παρίστατ' ὡς ἐνέργεια ἡ θαυμασιωτέρα
Εἰς τ' ὄμμα τῶν λαῶν.

Καὶ πρόθυμος τοὺς κόλπους τῆς ἀνοίγῃ ἡ ἱστορία
Κοσμοῦσα τ' ἀξιόλογα τοῦ βίου του σημεῖα
Μὲ στέφος ἀγλαόν.

Ἐκεῖνος δ' εἰς ἰσώπεδον πάλης πατεῖ βοθμίδα,
Καὶ ἀπὸ τὴν πολυτέτητον τοῦ οἴκου του θυρίδα
Φεῦ! μόνη τοῦ ἡλίου

Τοῦ φιλανθρωποῦ ἡ ἀκτὶς γλυκεῶς εἰσχωροῦσα
Τὸν χαιρετᾷ, μόνη αὐτὴ νὰ βλέπῃ ἀξιεῦσα
Τοῦ ἀφανοῦς του βίου

Τὸ στάδιον, κ' εἰς τ' ὄμμα του τὸ πλῆρες ἀθυμίας
Νὰ ῥίπτῃ τόξον γλυκερῆς, τερπνῆς παραμυθίας.
Ἐπὶ τῆς γῆς δ' αὐτὸς

Τιθεῖς τὸν πόδα ἐλαφρῶς ἀνάξιος νομίζει
Κ' αὐτῆς τῆς γλῆς τὸν κορμὸν πατῶν νὰ ἀφανίζῃ.
Κ' ὁ πλέον ἐκλεκτὸς

Λόγος ἀπὸ τὰ χεῖλη του ἐὰν ἀναπετάσῃ,
Ὁ ἄνεμος θὰ τὸν δεχθῆ, νὰ τὸν διασκεδάσῃ
Ἄνευ καρποφορίας!

Κ' ἔργον ἐκ τούτου ἂν προβῆ λαμπρὸν, ἠγλαῖσμένον
Μὲ παμφιλτάτας χάριτας θὰ μείνῃ τεθραμμένον
Ἐντὸς τῆς ἀφανείας.

Ἀλλὰ ἰδοὺ ἐκάλυψεν ἡ πτέρυξ τοῦ θανάτου
Πάντας αὐτοῦς—Κ' εἰς τὰ ψυχρά, φρικώδη δώματά του
Τοὺς ἐπεμψεν αὐτὸς... .

Τὰς ἐπὶ γῆς των ἀγνοῶν τελείως διακρίσεις
Πρὸς ὅλους εἶναι θάνατος, πρὸς ὅλους εἶν' ἐπίσης
Δεσπότης ἀπεικτός!

Κ' ἀπέθανεν ὁ εὐγενὴς κ' ὁ ἀγενὴς συγχρόνως
Κ' ὁ πλούσιος, πρὸς ὃν ἡ γῆ ἠνέωξεν ἀφθόνως
Τὰ χρυσινὰ τῆς στήθης,

Καὶ ὁ πτωχὸς, κ' ὁ εὐειδὴς αὐτὸς ὁ ἰσοδαίμων,
Κ' ὁ δυσειδὴς, κ' ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἐπὶ ἀνέμων
Φερόμενος ὑμνήθη... .

Κ' ὁ ἀφανὴς ὑπήκοος—Ὁ μέγας βιοτήρας
Ἐπάνω πάντων ἔθεσε τὰς μελανὰς του χεῖρας
Ἐξίσου, καὶ λαμπρὰ

Καὶ ἐξαισία κήδευσίς μάτην τὸν βασιλέα
Εἰς τὰ ἐνδαιτηματα κείνα τὰ σιγαλέα
Ἄγει, καὶ πενθηρά

Μάτην παντοῦ ἀκούεται ἡ κροῦσις τῶν κωδῶνων,
Καὶ μάτην τῷ ἐγείρουσι διὰ κομψῶν κιώνων
Ἐξοχὸν Μαυσωλεῖον,

Κ' ἐντὸς παγχρῶσου λάρνακος τὰ λείψανά του φράττου
Καὶ ἐπὶ τοῦ μαρμάρου του τὸ τόσον του χαράττου
Ἐν Κόσμῳ μεγαλείον!

Μάτην αὐτὰ—Κ' οὐδὲν δεῖνόν ἂν τὸν πτωχὸν κηδεύῃ
Θνητὸς εἰς μόνος! κ' ἱερεὺς εἰς μόνος μνημονεύῃ
Τὸν ἐνδεᾶ νεκρὸν!

Καὶ ἐν βαθείᾳ σιωπῇ τὸν τάφον του οὐρτύτουν
Τὸν θάπτουν, καὶ ἐπάνω του μὲ ἀφθονίαν ῥίπτουν
Τὸ χῶμα τὸ ὑγρὸν!

Κ' οὐδέποτε περὶ αὐτοῦ τις γλῶσσα θὰ λαλήσῃ
Ψυχὴν ποτὲ ἡ μνήμη του δὲν θέλει συγκινήσει
Μὲ μῖσος, ἢ ἀγάπην!

Τοὺς ἐν τῷ βίῳ δύσφρονος λοιπὸν ἀφείσα ζῶντας
Μὲ ὀφθαλμοὺς ἐκταστικούς, ἀλλὰ καὶ κλαυσιῶντας
Πρὸς τοὺς νεκροὺς ἐτράπην.

Εἰς τοῦ θανάτου τὴν αὐλὴν λυποῦσα νηνεμία
Ἀνάσσει, καὶ ἀένναος σιωπηλῇ σκοτία
Μὲ πάχνην κρυερὰν

Ἐνδεδυμένη πανταχοῦ ἐπικρατεῖ ὁμοίως,
Ἐδῶ εἶν' ἄλλος οὐρανὸς μὲ ὄψιν αἰωνίως
Μίαν καὶ σταθεράν.

Ἀστέρας δὲ διάττοντας ἐδῶ δὲν ἀνατέλλει,
Τοῦ οὐρανοῦ τοῦ τῆς ζωῆς δὲν ἀγαπᾷ δὲν θέλει
Αὐτὸς τὴν ποικιλίαν—

Πνοὴν γλυκεῖαν, καὶ πνοὴν κακὴν δὲν διεγείρει,
Ἐδῶ κακὰ, ἐκεῖ καλὰ κ' εὐάρεστα δὲν σπείρει
Μὲ ἔχθραν ἢ φιλίαν.

Τὸ πᾶν τ' αὐτοῖς τὴν φρικτὴν καθέδραν τοῦ θανάτου
Στὰς φρικαλέας κλίνας των τ' ἄμορφα θυματά του
Ἰπνώττουσι κοινῶς!

Τοῦ εὐγενοῦς, τοῦ ἄνακτος, τοῦ εὐειδοῦς ἡ κλίνη
Ἔχει τι ἄρα ἴδιον, ὅπερ τὴν διακρίνει;
—Ὅχι! τάφος δεῖνός

Φεῦ! τὰ ὀστά των τὰ ψυχρά ἐπίσης ἐγκολπώνει
Τῶν παρασίτων ἐρπετῶν ἐπίσης τοὺς κυκλῶναι
Ἢ βδελυρὰ χερεῖα,

Καὶ ὁ τρυγμὸς τῆς ἀσεβοῦς κακῆς των σιαγόνος
Παντοῦ ἀκούετ' ὁ αὐτὸς—Πλουσίου, ἠγεμόνος
Ἢ εὐειδοῦς σωρεῖα

Σέβας εἰς τὸν αὐθάδη των δὲν προξενεῖ ὀδόντα,
Καὶ τὸν σκληρὸν των στόμαχον τὰ τόσα των προσόντα
Ἐν γῆ δὲν ἐνοχλοῦν;

Κ' ἐπὶ τὰ μνήματα παντοῦ χόρτων στρωμνὴ ἐξίσου
Ὅψιν καλύπτει ἀφειδῶς μαρμάρου περιχρῶσου,
Καὶ χῶμα τὸ ἀπλοῦν

Τὸ σκέπον τάφον ἐνδεοῦς! ἐφ' ὅλα τὰ μνημεῖα
Ἢ πένθιμος κυπάρισσος ἐγείρεται ὁμοία,
Κ' ὁμοίως τὰ σκιάζει!

Καὶ εἰς τοὺς κλώνας τῆς παντοῦ ὁ νυκτοφύλαξ βύας
Καὶ πᾶν πτηνὸν νεκρόφιλον θλιβούσης μελωδίας
Μολπὴν διασκεδάζει.

Καὶ πᾶν κοινὸν σοῦ σκοτεινοῦ κράτους αὐτοῦ τὴν πύλην
Ἐφ' ἧς ἔθηκε σύμβολον ὁ θάνατος ἐρπύλην
Φρικώδη, δυσειδή!

Ἰπάρχει μ' ἀνεξάλειπτα στοιχεῖα γεγραμμένον
« Ἰσότης· μὴ τις προσδοκᾷ τινὰ τιμημένον
Ἐνταῦθα νὰ ἰδῇ— »

Ἀλλὰ κ' ἐκεῖ στὸ ὕψιστον τῶν οὐρανίων δῶμα
Ἐμπρὸς εἰς τὸ ἀλάνθαστον τοῦ Αἰωνίου ὄμμα
Διάκρισιν καμμίαν

Δὲν ἀπαντῶσιν οἱ θνητοί;— Ἀγγέλων στραταρχία
Περὶ τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ εὐκόσμως ἐστηκυῖαι
Λευκὴν ἐνδυμασίαν

Κρατούν καθεὶς-Κ' ἐκεῖ ἡ χεὶρ ἡ θεία σημεῖον
Τῶν ἐναρέτων τ' ὄνομα, κ' ἂν τούτους ἐν γῆ μόνῃ
Ἡλίου ἡ ἀκτίς

Ἐγνώριζε, κ' ἂν ἐζήσαν ἐν θλίψει καὶ πικρίᾳ
Κ' ἂν ἐν τῇ κλίῃ των ἦν γῆ γυμνή, καὶ πέτρα κρύα.
Ὡ ἀνθρώποι αὐτῆς

Τῆς θείας διακρίσεως, τὸ βίρος ἐνθυμείσθε,
Στῆν ποιικίαν τῆς ἐδῶ ζωῆς μᾶς μὴ πτοῆσθε,
Ἐδῶ πᾶς διαβάτης

Κ' ὅσον ἦν μέγχις θά μυχθῆ ἡ κόνης του μὲ κόνιν
Μικροῦ, καὶ τῆς ἀξίας του ἀλήθειαν τὴν μόνην
Ὡ μάρτη ἀναβάτης

Ὅταν γενῆ τοῦ οὐρανοῦ, κ' ἐνώπον τὸν στήσουν
Τοῦ βήματος, καὶ στόματ' αὐτῆς ἐκφωνήσουν
— « Τῷ ὄντι εὐκλεῶς

Ἐπὶ τῆς γῆς ἐδόξισεν—Ἰδοὺ τὸ ἐνδομά του. » —
« Αὐτὸς ἀνάξιος, ἰδοὺ τὸ μαῦρον κάλυμμά του » —
Καὶ κρίνῃ ὁ Θεός.

ΣΑΠΦΩ ΛΕΟΝΤΙΑΣ.

ΠΕΡΙ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΕΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΣ.

Ὁ ὑπερκεστός ἤθελεν εἶναι ὁ ἀνθρώπος ὅστις
ἤθελε μᾶς εἰπεῖ εἰς τί συνίσταται τὸ ἀνέπαφον τῆς
τιμῆς! . . .

Γινώσκω ἐκ πείρας ὅτι συνήθως οἱ πλεῖστον λόγον
ποιῶντες περὶ τιμῆς εἰσὶν οἱ τὰ μάλιστα ἐστερημέ-
νοι αὐτῆς· φυσικῶ τῷ λόγῳ, διότι ὅταν εἶναι τις
ἐνδεής τινος πράγματός, τοσοῦτ' ἄλλο ἐπιθυμῶ
νὰ φυλάττει ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔχει. Τὸ περὶ τιμῆς
ζήτημα συνίσταται εἰς τὸ νὰ φυλάττωμεν αὐτὴν
ἀνέπαφον καὶ ἀμείωτον. Ἀλλὰ τί ἐστὶ τιμὴ; —
Πρᾶγμα τὸ ὅποιον διαφέρει κατὰ φύλα, πρόσωπα
καὶ χρόνον.

Τὸ ἀνέπαφον τῆς τιμῆς ἐνὸς στρατηγῶν εἶναι τὸ
νὰ μὴ νικηθῆ ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ· τὸ τοῦ στρατιώτου
τὸ νὰ προτιμῆσθ ν' ἀποθάνῃ εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης
μᾶλλον ἢ νὰ τραπῆ εἰς φυγὴν, τὸ τοῦ ἐμπόρου τὸ
νὰ μὴ πτωχεύσῃ, τὸ τοῦ δικηγόρου νὰ κερδίσῃ δὺς-
κόλον δίκην, τὸ τῆς τιμῆς γυναικὸς νὰ φυλάττῃ
ἄμωμον τὸ ὄνομά της, τὸ τῆς ἐρωτοτρόπου νὰ ἔχῃ
πολλοὺς ἐραστὰς, τὸ τοῦ ξιφιδάχου τὸ νὰ φονεύσῃ
τούς ἀντιπάλους του κατὰ κενόνας.

Ἐπὶ Λουδοβίκου τοῦ II' καὶ ΙΔ'. ὑπῆρχον οἱ
λεγόμενοι *υπερφιλότεμοι* (*raffinés d'honneur*),
εἶδος μαχητοβγαλιῶν τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς,
τῶν ὁποίων τὸ ἀνέπαφον τῆς τιμῆς συνίστατο εἰς
τὸ νὰ μὴ χάτωσι ποτε εὐκαιρίαν, οὐδὲ τῆς ἐλαχί-
στην, τοῦ νὰ σύρωσι τὸ ζῆφος.

Κύριος δὲ Βεργεράκης, ὁ εὐφυῆς συγγραφεὺς
κωμῶδίας τινὸς ἐπιγραφομένης *Ταξείδιον εἰς τὴν
σελήνην*, ἦτο ἐκ τῶν υπερφιλοτιμῶν τούτων· ἐμονο-
μάχῃ διὰ πρᾶσα καὶ διὰ ρεπάγια, καὶ μίαν ἡμέ-
ραν ἐμονομάχησε τρίς τὴν πρώτην φορὰν διότι χαι-

ρητήσας τινὰ δὲν ἀντεχειρητῆθῃ ὑπ' αὐτοῦ, τὴν δευ-
τέραν διότι κάποιος τὸν ἐκύτταξεν εἰς τὸν δρόμον,
καὶ τὴν τρίτην διότι ἄλλος τις δὲν ἐγύρισε νὰ τὸν
ἴδῃ!

Τὴν σήμερον δὲν ὑπάρχουσι πλέον οἱ τοιοῦτοι
υπερφιλότεμοι· διότι οἱ μαχητοβγαλιῶν, ὡς ἐπὶ
τὸ πλεῖστον εἶναι καθάρματα τὰ ὅποια περιφρονοῦνται·
ἀλλὰ κατὰ πρόληψιν ἀνόητον ἐξακολουθεῖ ἡ βέρβα-
ρος συνήθεια τοῦ μεσαιῶνος, τοῦ νὰ συναϊρῶνται
στὰ καλὰ καθόμμενα δύο τίμιοι ἀνθρώποι, ἐν
Παρισίῳ μὲν εἰς δάσος τῆς Βουλόγνης, ἐν Σμύρνῃ
δὲ εἰς τὸ Κορδελλῶ ἢ εἰς τὸ Διτραγάσι.

Περὶ μονομαχίας ἐγράφθησαν τόμοι ὀλόκληροι,
καὶ πάντες οἱ συγγραφεῖς συμφωνοῦσιν εἰς τὸ νὰ θε-
ωρῶσιν αὐτὴν ὡς πληγὴν τῆς κοινωνίας, ὅπως ἀντι-
θαίνουσιν εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὸν ὀρθὸν λόγον·
εἰς τὸν πολιτισμὸν διότι ἔχομεν τὸν νόμον πρὸς ἰκα-
νοποίησιν τῆς βλάβης, καὶ εἰς τὸν ὀρθὸν λόγον διότι
ἡ μονομαχία κατῆλθεν ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς παχυ-
τάτης βαρβαρότητος, ἐν οἷς ἐχρησίμευον ὡς ἀπόδει-
ξις τῆς θείας δίκης· ἐγεννήθη λοιπὸν ἐκ τῆς ἀμα-
θείας καὶ τῆς δυσειδαιμονίας τῶν φεουδαϊκῶν χρό-
νων, καὶ ὅμως ἡ μονομαχία ἦτις οὐδὲν ἄλλο εἶναι
ἢ δολοφονία ἐντεχνος, ἡ μονομαχία ἦτις πάντοτε
ἀπονέμει τὸ δίκαιον εἰς τὸν δυνατώτερον καὶ ἰκανό-
τερον, ἡ μονομαχία καθ' ἣν ὁ ἀνὴρ ἄν ἀρόητος
πηγίνει καὶ φονεύεται διὰ ν' ἀφήσῃ ὑστερον ἀνε-
νόχλητον τὸν ἀτιμάσαντα αὐτὸν ἐραστὴν τῆς γυ-
ναικὸς του.

Οἱ Ἕλληνας καὶ οἱ Ῥωμαῖοι εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ
πολιτισμοῦ των δὲν ἐγνώριζον βέβαια τί ἐστὶ μονο-
μαχία· τοῦλάχιστον εἰς τὴν σημερινὴν αὐτῆς σημα-
σίαν καὶ χρῆσιν αὐτῆς.

Ταῦτα πάντα μᾶς εἶναι γνωστὰ, ἴπως θέλετε μοὶ
εἰπεῖν, ἀλλὰ δὲν γνωρίζομεν μέσον θεραπείας διὰ
τὴν μάστιγα ταύτην τῆς κοινωνίας· καὶ ὅμως ὑπάρ-
χει μέσον εὐκόλον καὶ ἀλίνθηστον ἰδοῦ. — Πᾶς ἀν-
θρώπος φονευθεὶς ἐν μονομαχίᾳ ἔχει οἰκογένειαν·
εἴτε γονεῖς οἵτινες εἶχον ἐπ' αὐτοῦ τὰς ἐλπίδας τοῦ
γῆρατός του, εἴτε γυναῖκα εἴτε τέκνα τὰ ὅποια ἔτρε-
φε διὰ τοῦ ἰδρωτός του προσώπου του. Ἄς καταδι-
κασθῆ ἢ δολοφόνος ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν φονευθέν-
τα κατὰ τοῦτο, καὶ εἰ μὲν εἶναι πλούσιος νὰ χρη-
γῆ εἰς τὴν οἰκογένειαν τὰς ἀπαιτούμενας ποσότητας
διὰ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, εἰ δὲ πτωχὸς νὰ καταδικασθῆ
εἰς φυλακὴν, ἐν ἣ ἐργαζόμενος νὰ τρέφῃ τὴν ὄρφανὴν
οἰκογένειαν. Ἰδοὺ ἡ βλάβη ἐπὶ τῆς ὁποίας δύναται
καλῶς νὰ στηριχθῆ ὁ περὶ τούτου νόμος, δι' οὗ πρέπει
νὰ κηρύττωνται καὶ οἱ μάρτυρες, τουτέστιν οἱ συνέ-
νοχοι, ὡς ὑπαχθῆναι εἰς τὴν αὐτὴν ποινήν. Ἐν ὅμως
τὸ μέσον τοῦτον φανῆ ἀνίσχυρον καὶ ἀνεπαρκές,
ἰδοὺ καὶ ἄλλο τὸ ὅποιον ἴσως εἶναι προτιμότερον.

Οἱ μονομαχοῦντες προκαίνοσι τὸν πρώτιστον
νόμον τῆς κοινωνίας εἰς ἣν ἀνήκουσιν· ὅθεν δεικνύ-
ουσιν ὅτι τὴν περιφρονοῦσι, καὶ ὅτι παραιτοῦνται
αὐτῆς· ἡ κοινωνία λοιπὸν κατὰ δίκαιον λόγον ἀπο-

ΠΕΡΙ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ, ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΙΘΙΟΠΩΝ.

Διηγούνται ὅτι ὁ Ζήνων ἐζήσεν 102 ἔτη. ὁ Δημό-
κριτος 104. ὁ Πύρρων καὶ ὁ Διογένης 90. ὁ Ἴππο-
κράτης 99 ὁ Πλάτων 82, ὁ Ἰσοκράτης 98, καὶ
Γοργίας ὁ διδάσκαλός του 107, ἔαν δὲν κατεδι-
κάξαιτο ὁ Σωκράτης νὰ πῆ τὸ κώνιον εἰς τὸ 70 ἔτος
τῆς ἡλικίας του, καὶ ἂν ὁ Ἀδχιμήδης δὲν ἐφονεύετο
εἰς τὸ 75 ἤθελον φθάσει εἰς τὴν μακροβιότητα. Τὸ
γῆρας τοῦ Σοφοκλέους ὅστις ἀπέθανεν ἐννενηκοντού-
της ἀνακαλεῖ εἰς τὴν μνήμην τὸ συγκινητικὸν γε-
γονός τοῦ βίου τοῦ ἐνδόξου ποιητοῦ ἀπαγγέλλοντος
τούς στίχους τοῦ Οἰδίποδος ἐν Κολωνῶ, διὰ νὰ ἀπο-
δείξῃ εἰς τοὺς δικαστὰς του ὅτι καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἡλι-
κίᾳ εἶχε σώας τὰς φρένας. Ὁ ὑψηλὸς νοῦς τοῦ Πιν-
δάρου διετήρησε τὸ ὕψος του μέχρι τοῦ ὀγδοηκοστοῦ
τετάρτου ἔτους. Φθάσας εἰς τὸ ἐννενηκιστὸν ἔτος
ὁ Σιμωνίδης ἔμελλεν ἀνευ ἀντιπάλου ὁ βασιλεὺς τοῦ
ἐλεγείου.

Ἡ καταγραφὴ ἡ γενομένη ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος
Οὐεσπασιανοῦ χωρηγεῖ παραδείγματά τινα περὶ
μακροβιότητος, ἅτινα μᾶς κάμνουσι νὰ ἀμφιβέλλω-
μεν περὶ τῆς ἀκριθείας των· τὰ παραδείγματα τὰ
ἀναφερόμενα ὑπὸ Πλινίου τοῦ πρεσβυτέρου ἐλή-
φθησαν μόνον ἐκ τῆς χώρας τῆς κειμένης με-
ταξὺ τῶν Ἀπενίων καὶ τοῦ Πάδου· διὰ τὸν παρα-
δειγματῶν τούτων ἀριθμῶν 54 ἄτομα φθάσαντα εἰς
τὸ ἑκατοστὸν ἔτος, δεκατέσσαρα εἰς τὸ ἑκατοστὸν
δέκατον, δύο εἰς τὸ ἑκατοστὸν εικοστὸν πέμπτον,
τέσσαρα εἰς τὸ ἑκατοστὸν τριακιστὸν, ἄλλα τέσσαρα
εἰς τὸ ἑκατὸν τριακιστὸν πέμπτον, τρία εἰς τὸ ἑκα-
τοστὸν τεσσαρακιστὸν, καὶ ἐν εἰς τὸ ἑκατοστὸν πεν-
τηκοστὸν.

Ἐν ἔτει 1840, ἐποχῇ καθ' ἣν ὁ πληθυσμὸς τῶν
Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἐφθάνεν εἰς περίπου δεκαεπτὰ
ἐκατομμύρια ψυχῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἠριθμοῦντο
δύο καὶ ἡμισυ ἐκατομμύρια μαύρων, ἡ καταγραφὴ
ἔδειξεν ὅτι 171 λευκοὶ ὑπερέβησαν τὸ ἑκατοστὸν ἔτος,
ἐνῶ ἐκ τῶν μαύρων δούλων ὑπερέβησαν αὐτὸ 1555,
ἐκ δὲ τῶν ἐλευθέρων Αἰθιοπῶν 647. Ἡ δὲ καταγρα-
φὴ τοῦ 1855 δεικνύει ὅτι ἀπέθανον ἐν ταῖς Ἡνωμέ-
ναις πολιτείαις τεσσαράκοντα τρεῖς ἀνθρώποι· ἔχον-
τες ἡλικίαν μείζονα τῶν 100 ἐτῶν. Μεταξὺ τῶν
λευκῶν ὁ γηροντότερος εἶχε φθάσει τὸ ἑκατοστὸν δέ-
κατον ἔτος, ἡ δὲ γυνὴ ἡ πλεον ἡλικιωμένη τὸ ἑκα-
τοστὸν ἔννεκτον. Ὁ μαῦρος καὶ ἡ μαύρη φθάσαντες
εἰς τὸ βεβήτατον πάντων γῆρας (ἄμφοτεροὶ δούλοι)
ἦσαν ἡλικίας ὁ μὲν 150 ἐτῶν, ἡ δὲ 120. Ἡ σύγ-
κρισις εἰς ἣν καθυπέβαλεν ὁ καθηγητὴς Τούκερος τὴν
ἀμερικανικὴν καταγραφὴν τοῦ 1790 μὲ τὴν τοῦ 1840
δημοσιευθεῖσα πρὸ ἐνός ἔτους, δίδει τὸ παράδοξον
τοῦτο ἀποτέλεσμα, ἔαν εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ ἔκτα-
σις τῆς μακροβιότητος ἐπέκεινα τῶν ἑκατῶν ἐτῶν
εἶναι πρὸς τοὺς δούλους τρίς καὶ δεκάκις καὶ πρὸς
τοὺς ἐλευθέρους μαύρους τεσσαρακοντάκις μεγαλειότερα
τῆς τῶν λευκῶν λαῶν τῆς Ἀμερικῆς.

ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Ἐπὶ τοῦ ποιήματος τοῦ Κ. Κορτοπούλου.

Ἐπιγραφομένου

Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΣΤΙΧΩΝ ΜΟΥ.

(ὑπὸ ἀνωύμου.)

Καντήτησες μισάνθρωπος τῇ ἀληθείᾳ πλέον;
Μισάνθρωπος, Κοντόπουλε; παράδοξον τὸ νέον
Αὐτό! καὶ ἡ αἰτία

Εἶν' αἱ περὶ τῶν στίχων σου ἐκείνου . . . καὶ τοῦ δεινός
Κρίσεις; ἔθεν καγὼ κριτῆς, λέγω ὅτι ἐκείνος
Ὅς « νὰ ἰδῇ σοὶ εἶπεν

Ὅποταν εὐκαιρήσῃ » Ἄ! ἀναμφιβόλως ἔχει
Εἰς τὰ σπουδαῖα πάντοτε τὸν νοῦν του, καὶ προσέχει
Τὸν πολικὸν ἀστέρα

Τῶν ἀκριβῶν σπουδαίων του, τὰ πάρεργα ἀφίνων!
Ὡς τῶ ἀφίνω καὶ ἐγὼ ὑγείαν μετ' ἐκείνων
Τῶν μὴ γνωστῶν σπουδῶν του!

Κἀκείνος δὲ ὅστις « καιρὸν δὲν ἔχει νὰ μετρήσῃ
Τῶν στίχων σου τὸ μῆκος » Ναι! εὐχομ' ὅσῳ ζήσει
Νὰ ἔχῃ ἀσχολίας

Βελτίνας τῶν στίχων σου, πρὸς ὄφελος καὶ ἄλλων.
Οὐχαρηγοσομητικὰς οὐχί, τῶν παπαγάλων
Μιμούμενος τὸν λάλουν.

Μὲ γαλλοφιτιτακίσματα κομπάζων, καὶ συστρέφων
Τὴν ῥάβδον του στροβιλιθδόν, καὶ ἀνω τῶν συνέφων
Ψῶν τὰ ταρλαρά του,

Ὡς μόνην ἀσχολίαν του νὰ μὴν ἔχῃ ἀδίκως,
Ἄντι τῶν στίχων, τὸ μετρεῖν πόσον ἐστὶ τὸ μῆκος
Τὸ τοῦ σιδηροδρόμου!

Ὁ ἄλλος, ὅστις « ἐλαφρὰ τὰ μέτρα σου συρίζει »
Δὲν εἶναι παντοπώλης. Ὡ! αὐτὸς πόσον ζυγίζει
Τὶς ἄρα τὸ ἠξεύρει;

Εἶναι λοιπὸν διδάσκαλος; ἂν ναί! ἄραγε ἔχει
Αὐτὸς τὰ τετρακόσια σωστά; ἢ μὴν ἀπέχει
Σταθμῶν ὁ μυελὸς του;

Ὁ τελευταῖος δὲ αὐτὸς, ὅς σ' ἔκαμε, καλέ μου,
Νὰ κράξῃς ἐκ τοῦ τρόμου σου τὸ « σῶσον με, Θεέ μου! »
Εἶναι λόγιος κτίστης;

Γραμματισμένος κηπουρός; ἢ τις Ἀσκληπιάδης;
Οἱ πρῶτοι, πάντες οἶδαμεν, καὶ σὺ αὐτὸς συνάδεις,
Ὅτι ἐπάγγελμά των

Ἐχρυσὶ τὸ σκαλίζειν καὶ τὸ τυραννεῖν τὸ χῶμα
Ὁ Τρίτος δὲ ὁ ἀσπλαγχνὸς τὸ ἄθλιον φεῦ! σῶμα
Ἐμοῦ τοῦ ταλαιπώρου

Στίχων αὐτοὶ ἀπέχουσιν εἶναι εἰς φοιβαπόλλων!
Τοιοῦτον ἢ καλαμαχιμῆ, τοιοῦτον ἔλον ἔλον
Καὶ ἡ ποδομετρία

Μοὶ τὸν παρουσιάζουσιν, αὐτὸς σοῦ σατυρίζει
Δικαίως τὸν κύρ δάκτυλον, καὶ σοῦ τὸν ἐξορίζει
Ὡς περιττὸν δικαίως.

Οἶδός, πῶς διὰ περισσῶν ποιητικῶν θρογῶν του,
Τοὺς νοερούς κατέρβριψε μύλους τῶν μαθητῶν του,
Σβύσας καὶ τόσα φῶτα

Ὡς καὶ τὸν μὴ διέποντα πόδα καλῶς τὸ βῆμα,
Δικαίως κράζει, κόψεται σύρριζα!! παρὰ χρεῖμα
Καὶ τί; Πῶς τόσα ἄλλα

Πράγματα σπουδαιότατα, διέπουσι τὸ βῆμα
Κακῶς, ἀνοποδίζοντα, πρέπει αὐτὸ τὸ κρέμα
Νὰ πράττῃ καὶ ὁ πῦς σου;

Πῶς δὲ ὁ τελευταῖος σου στίχος δὲν πυβρύχίζει;
Δικαίως ἤδη ἀγνωῶ, ἀν τοῦτον σατυρίζει.
Καὶ ὁ πυβρύχιάς σου

Ἐπαθεν ἐκ κολλητικῆς πάθους ἐπιδημοῦντος
Καὶ εἰς τὴν πόλιν σήμερον σύμπαντας προσκαλοῦντος,
Δὲν εἶναι τοῦτο σφάλμα!

Ὅσον δε διὰ τὸν πτωχὸν τροχαιὸν πῶς « ἐξῆλθε
Τῆς τροχιάς του » τί καινὸν ἐξ οὐρανοῦ κατήλθε;
Μὴ τακτικὴν πορείαν,

Ἀκολουθοῦσι σήμερον ἅπαντα ἐν τῷ Κόσμῳ;
Τὸ συνετὸν παρ' ἄφροσι, κόσμιον παρ' ἀκόσμῳ
Πολλάκις δὲν βαδίζει;

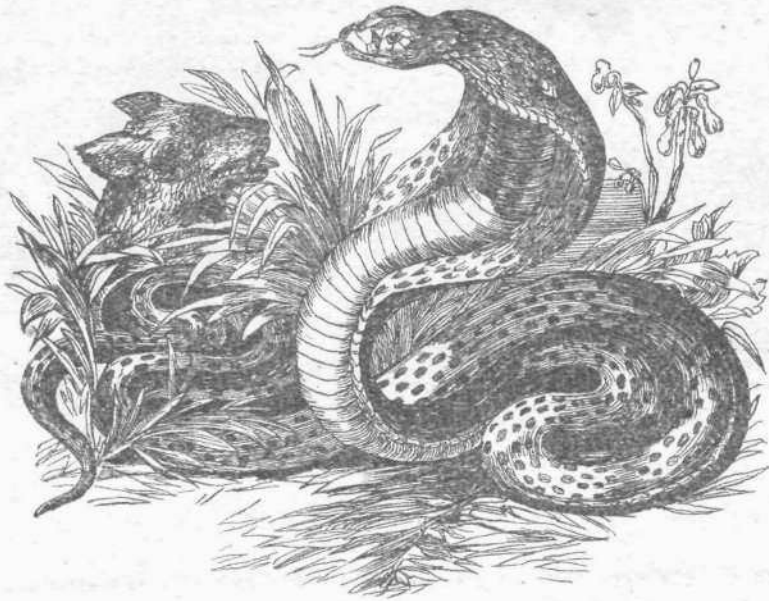
Πρὶν τὸν τροχαιὸν σου λοιπὸν νὰ σταματήσῃς πόδα,
Ἄς βάνωμεν τῆς ἀρετῆς τὴν δίοδον μὲ ῥόδα,
Καὶ πάντες ὀρθῶς βῶμεν!

Καὶ οἱ καλοὶ σπονδεῖοί σου ἄς μὴ κηλιδωθῶσιν
Ἐπὶ τοῦ μέλανος ζωμοῦ, χρεῶν νὰ φυλαχθῶσιν
Ἴσως μᾶς χρησιμεύσουσιν

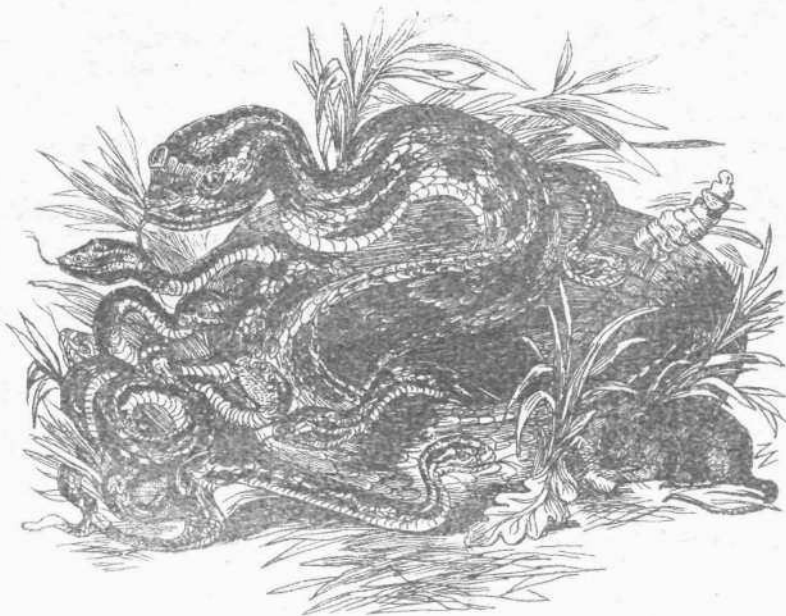
Πρὸς συγγραφὴν ὑμνωδῶν ἀγάπης αἰωνίας,
Ἄθόλου καὶ ἀδελφικῆς, ὅταν μὲ σπονδὰς θείας
Πάντες φιλιωθῶμεν;

ΝΕΑ ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΛΕΞΕΩΣ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

« Πατέρα » εἶπεν ἐσχάτως παιδίον τι βλέπων
τὸ κατὰ μῆκος τοῦ σιδηροδρόμου ἐκτεινόμενον τη-
λεγραφικὸν σύρμα — « ἠξεύρετε πόθεν παράγεται
ἡ λέξις *Τελέγραφος*; » — « Πόθεν παράγεται παι-
δί μου; — Ἀπὸ τὸ *τέλι* καὶ *γράφω*! »

Ο ΚΟΒΡΑΚΑΠΕΛΛΟΣ.

Ο ΚΡΟΤΑΛΙΑΣ.